Prijs 10 Cts.

Zaterdag 12 October 1940
3e Jaargang; Nr. 62

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en A. v. d. OORD
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85;
AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar.
Buitenland: *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 10 cents. — Advertentietarieven op aanvraag.
Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

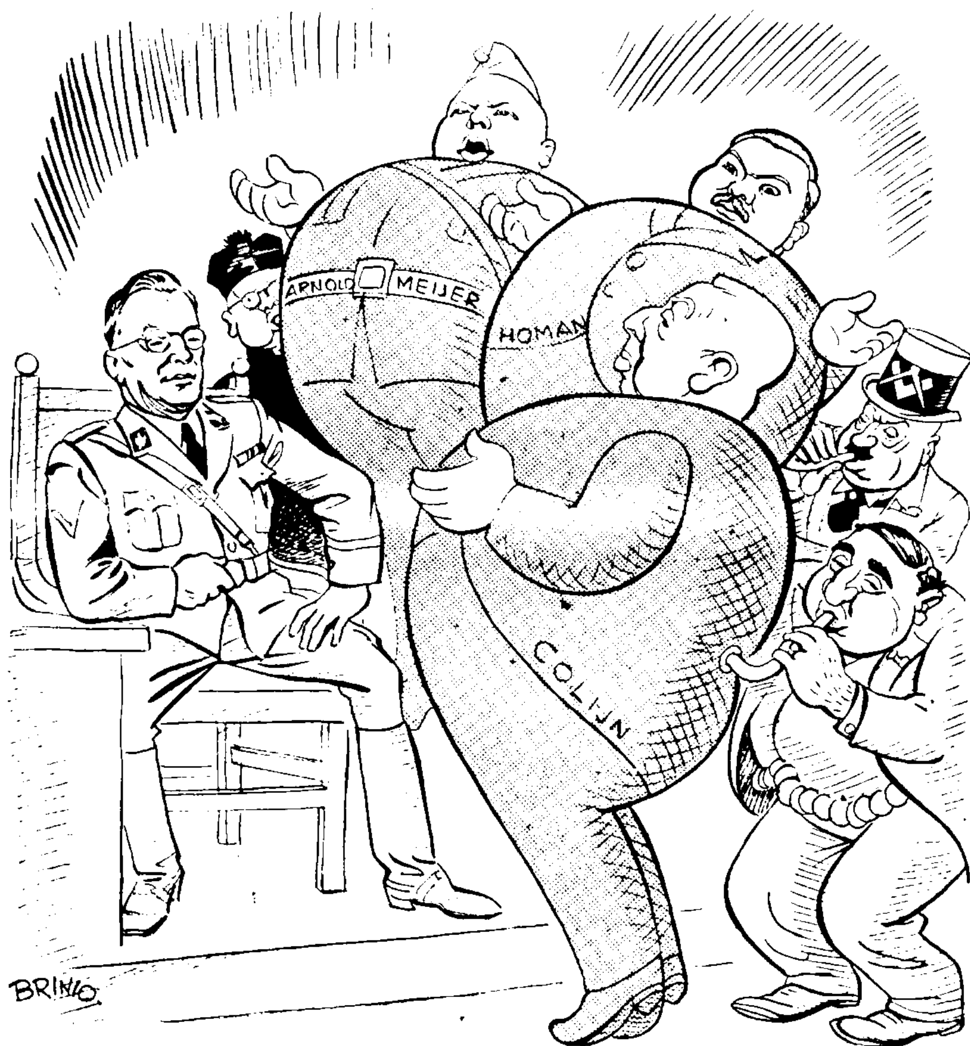
NEDERLANDS ZELFSTANDIGHEID

Men behoeft nu niet bepaald een kenner van onze volkspsyche te zijn om te constateeren, dat een groot deel van ons volk op zijn minst wantrouwend staat tegenover het nationaal-socialisme in het algemeen en de bezettende macht in het bijzonder, omdat het vreest, dat een welwillende en tegemoetkomende houding de zelfstandigheid van den Nederlandschen staat na den oorlog in gevaar zou kunnen brengen. Wij zeggen zeker niet te veel, wanneer wij beweren dat dit de voornaamste rem is.

De heilige zelfstandigheid wordt er te pas en te onpas met de haren bijgesleept, hetgeen mede zijn oorzaak vindt in de jarenlange stelselmatig gevoerde misleidende propaganda der democraten. Dezen immers, speculeerende op de slechte algemeene ontwikkeling van de groote massa, deden het voorkomen alsof wij tot en met den negenden Mei van dit jaar konden teren op de glorie van onze werkelijke zelfstandigheid in de 17e eeuw.

Wanneer wij het begrip zelfstandigheid wat nader onder de loupe willen nemen om de vraag te kunnen beantwoorden of deze inderdaad in gevaar is, dan moeten wij met de hier gepleegde geschiedvervalsching terdege rekening houden. Want „zelfstandigheid" beteekent in de oogen van deze heeren een volkomen „doen en laten wat ze zelf willen", waarbij een speculatie op een lang vervlogen tijdperk echter misplaatst is.

Zeker, in dien vroegeren tijd was Holland inderdaad zelfstandig. In het bezit van een rijk koloniaal gebied en steunende op een voor die dagen machtige vloot — beide door een heldengeslacht verworven — kon het een flink woordje meespreken in de wereldpolitiek. Toen was de tijd rijp voor het stichten van een machtig Nederduitsch, of zoo men wil Dietsch, imperium, maar de bekrompen rentenierspolitiek van latere generaties, die slechts den buit uit de koloniën veilig wilden stellen zonder aan een krachtige en dynamische volksgemeenschap ook maar te denken, heeft deze kansen spoedig verloren doen gaan en alleen politieke droomers kunnen zich nu noch verlustigen in een vergane heerlijkheid.

„Wij willen, economisch en politiek, eerlijk met U samenwerken."

Want vanaf het moment, dat de mogelijkheid tot het stichten van een imperium niet meer aanwezig was, was van een werkelijke onafhankelijkheid op het gebied van de buitenlandsche politiek geen sprake meer. Nederland kwam in het vaarwater van Frankrijk, later van Engeland en nog later van beide. En zijn koloniaal bezit werd niet beschermd door een zelfbewuste, krachtige natie, maar door de evenwichtspolitiek van de groote mogendheden. Nederland was verworden tot een volk van opportunistische kooplieden, dat wel praatte over zelfstandigheid, doch alleen maar dacht aan een liberale, d.w.z. ongebonden en ongeremde, geldmakerij.

Even weinig zelfstandig was onze economische politiek, gebonden als deze nu eenmaal is aan de buitenlandschpolitieke verhoudingen. En zelfs onze binnenlandsche staatkunde ondervond den weerslag van de totale onderhoorigheid aan de vroegere geallieerden. Wie niet in het schuitje van de oude machthebbers wilde meevaren, werd onverbiddelijk geterroriseerd en vervolgd, want een vriendschappelijke houding tegenover Duitschland zou de financieele belangen van een kleinen kring hebben

geschaad. En tenslotte bezaten we niet eens meer een zelfstandige cultuur, ontaard als deze op elk gebied was als gevolg van den joodsch-liberalistischen geest.

Van deze hooggeroemde zelfstandigheid blijft in feite dus niet zoo heel veel over en de toekomst zou ons nauwelijks in een meer afhankelijke positie kunnen brengen ten opzichte van Duitschland dan wij dit tot voor enkele maanden waren ten opzichte van Frankrijk en Engeland.

Maar de zaak ligt nog een beetje anders, want de nieuwe Europeesche orde zal niet langer gebaseerd zijn op de verdeel-en-heersch-politiek van de Westersche democratieën, doch op een nauwe samenwerking van stamverwante volkeren, met inachtneming van de geographische omstandigheden.

Of Nederland in deze orde een eervolle plaats zal innemen, zal — wij schreven dit reeds eerder — uitsluitend van de Nederlanders zelf afhangen. Vooropgesteld dient natuurlijk te worden, dat van een buitenlandsche politiek op eigen houtje, hetgeen de reactie blijkbaar zoo gaarne wil, in de toekomst geen sprake kan zijn, terwijl ook de economische politiek niet zal kunnen indruischen tegen de algemeene belangen van de nieuwe volkerengemeenschap. Dit houdt niet in een onderhoorigheid aan het Duitsche Rijk, maar een samenwerking in kameraadschap, zooals trouwens de Rijkscommissaris kort geleden nog eens nadrukkelijk verklaard heeft.

Doch onze cultureele waarden zullen voortaan in volkomen zelfstandigheid kunnen worden ontplooid, want het is juist de bedoeling van het nationaalsocialisme om deze ontwikkeling te stimuleeren. Ontdaan van het door volksvreemde elementen opgespoten vernis en in het teruggekeerde besef van eigen waarden, zal Nederland, in het raam van de groote Germaansche volkerengemeenschap, weer een cultureel bolwerk worden, waarop wij met recht trotsch zullen zijn. En het is tenslotte uitsluitend en alleen de cultuur, die beschaving èn vooruitgang èn de ware zelfstandigheid brengt.

N.

Over den geest van dezen tijd, de nieuwe orde en onze strijdwijze.

De lezerskring van ons blad breidt zich uit op verheugende wijze. Tevens doet dat echter de stroom van binnenkomende brieven, die zoo groot werd, dat van een afzonderlijke beantwoording helaas geen sprake meer kan zijn. **Wij lieten daarom de rubriek correspondentie vervallen en zullen van tijd** tot tijd afzonderlijke artikelen wijden aan de verschillende op- en aanmerkingen, die worden gemaakt en daarin tevens antwoord geven op gestelde vragen.

De briefschrijvers zijn, uiteraard, lieden van allerlei slag. Joden schrijven ons. Steeds anoniem natuurlijk. Voor ons kenners van dit volkje wordt bij het lezen van die epistels het Jiddische haatgesis bijna hoorbaar. Zij houden de gewone onherhaalbaar vunzige scheldpartijen, soms op bevuild papier, en zeggen er dan bij, dat zij de meening van het beschaafde deel van ons Volk weergeven. Enfin, een belangrijk deel van onze taak is juist, om ons Volk van die soort beschaving te verlossen, en wij durven wel garandeeren, dat wij daarin zullen slagen!

Er zijn verder volksgenooten, die ons overdreven lof toezwaaien en anderen, die ons vertellen, dat ons blad weliswaar zijn nut zou kunnen hebben, maar dat wij alles verkeerd doen. De eersten leeren ons, dat ons blad beter moet worden, terwijl de laatsten ons de zekerheid geven, dat wij op den goeden weg zijn...

In het volgende zullen nu vele briefschrijvers ons antwoord op hun bezwaren kunnen vinden; de man die ons vraagt, wat wij wel met „de komende nieuwe orde" en „den geest van dezen tijd" mogen bedoelen, terwijl wij niet eens schijnen te weten, dat alle heil uit de Joden is; de zachtmoedige Rotterdamsche dame die meent, dat de schrijver van „Het Lied van Levie" zijn geweten bezwaart; de man die meent, dat wij geen kritiek moeten leveren, maar opbouwende stukken.

Er gaat een vloedgolf over Europa, onweerstaanbaar, en zij is er een van zegen, omdat zij het vruchtbare slib aandraagt, waardoor de nieuwe orde in ons werelddeel tot bloei zal komen en het een tijdperk van vrede en van ongekende welvaart en cultuur tegemoet gaat.

In deze nieuwe orde zal de solidariteit van alle bevolkingsgroepen en van alle volksgenooten den klassenstrijd vervangen. De nieuwe orde zal geen klassenstrijd kennen, omdat er geen klassen zullen zijn. Want de tijd komt, waarin de arbeid koning zal zijn en de werkers eerste burgers. De nieuwe orde is de waarlijk socialistische. Deze oorlog is de voleinding van de nationaal-socialistische revolutie in Europa — deze oorlog is die van de werkers tegen de uitbuiters, van den arbeid tegen het kapitalisme, van de waarheid tegen de leugen, van den Ariër tegen den Jood, van de liefde tegen den haat!

Het nationaal-socialisme is een arbeidersbeweging. Adolf Hitler, de grootste volksman en Leider van alle tijden, was en is arbeider en soldaat; en als zoodanig de profeet van deze nieuwe wereldbeschouwing. Het lot heeft gewild, dat zijn taak niet beperkt bleef tot de reiniging van Duitschland, maar heeft zijn roeping uitgebreid. En nu zal spoedig het werkersleger van geheel Europa hem volgen en danken. Want de nationaal-socialistische revolutie vindt haar tot elk offer bereide soldaten slechts in dat leger, zij komt van onderop en omdat zij haar voleinding vindt in een oorlog van recht en waarheid tegen onrecht en leugen, gaan wij naar een tijd van recht en waarheid en dus van vrede.

In deze nieuwe orde zullen allen die werken kunnen hun geheele arbeidskracht aanwenden in dienst der gemeenschap. Bij den overvloed van hulpmiddelen, en grondstoffen, den vruchtbaren bodem en het prachtige menschenmateriaal, waarover ons Vaderland beschikt, zal, bij de moderne productiemogelijkheden, een ongekende materieele welvaart ontstaan. De volksgemeenschap zal rijkelijk kunnen voorzien in alle behoeften van haar leden en dat wil zeggen, dat ieder rijkelijk loon zal ontvangen. Het gebruik van den vrijen tijd zal worden georganiseerd en geleerd, er zal geld zijn om de kunst tot de arbeiders te brengen en het cultureele leven zal, gelijkop met het materieele, gaan bloeien. Het Volk zal slechts denken aan de belangen die allen gemeenschappelijk hebben, en wat tot dusverre belangrijk genoeg scheen om scheiding te brengen, zal worden vergeten. Niemand zal vragen naar de geloofsovertuiging van den ander, laat staan erover twisten; want het nationaalsocialisme plaatst zich niet op den weg, dien de mensch kiest naar zijn God.

De arbeid zal het goud vervangen. Arbeid eert! En daarom zal elke werker, putjesschepper, kunstenaar of professor, ingenieur of bedrijfsdirecteur, gelijke achting genieten, wanneer hij op de plaats, waarop hij gesteld werd omdat hij er het meest geschikt voor was, zijn plicht doet.

In de nieuwe orde zal de volksgemeenschap zich organiseeren in den socialen volkschen Staat; en deze zal

geen klassen kennen, maar slechts rang, die wordt verleend naar karakter en kunnen. Alle jonge volksgenooten zullen tijdens den duur van den verplichten arbeidsdienst hetzelfde werk doen. Zij zullen samen werken, eten, leven, elkaar leeren begrijpen, verstaan en waardeeren, er zal een algemeene kameraadschap zijn en vriendschappen voor het leven zullen er ontstaan. En wanneer daar de zoon van den fabrieksarbeider en die van den directeur samen den schop hanteeren — later kan het arbeiderskind directeur zijn en de ander arbeider. Want aanleg en karakter zullen de selectie bepalen en die zal streng en rechtvaardig zijn. Want de gemeenschap eischt de besten op de plaatsen met de grootste verantwoordelijkheid. De jeugd zal worden opgevoed tot vrije frissche, deugdzame, sportieve en geharde menschen. De ouden van dagen, zij die voor ons gewerkt hebben, zullen vrij van zorgen kunnen leven. Want een volk, dat in de meest verpeste periode van zijn geschiedenis, een leger van 500.000 werkloozen kon onderhouden, kan gemakkelijk jeugd en ouderdom van arbeid vrijstellen, wanneer alle anderen zijn ingeschakeld in het productieproces en de vreugde van den arbeid weer hebben leeren kennen.

Ieder zal begrijpen, dat in deze nieuwe orde geen plaats is voor saboteurs, voor gouddienaars, voor parasieten op den arbeid van anderen. Evenmin als zal worden toegestaan, dat dividendentrekkers de vruchten van anderer arbeid verbrassen in buitenlandsche gelegenheden, evenmin is er plaats voor den eeuwigen hitser en saboteur, parasiet en goudaanbidder, den Jood. Hij is en blijft, door zijn aard, een onverteerbaarheid in het Germaansche volkslichaam. De hoogste taak van den komenden socialen volkschen Staat is daarom: de bescherming, reinhouding en veredeling van het ras.

Wanneer deze nieuwe orde bezit geworden is van ons Volk, dan zal het, zelfstandig en met behoud van zijn wezenseigen taal en cultuur, een waardevolle deelgenoot zijn van de nieuwe Europeesche volkerengemeenschap, die onder leiding van Duitschland en dus van Adolf Hitler nu wordt gevormd en die onder dezelfde leiding zal groeien tot een duizendjarig rijk van den vrede.

Wie de werkelijkheid van deze ontwikkeling der dingen ziet, die dankt zijn Schepper ervoor, dat Hij ons een man gaf, die dit alles, wat een voor menschen onbereikbare hersenschim leek, kon verwezenlijken; die in staat bleek de democratie, dat Joodsche knechtingsinstrument eener corrupte plutocratie, te breken; en die de harten kon winnen. Wie het heil der nieuwe orde aanvoelt, die zegt ook van harte: Heil Hitler!

De komende Europeesche gemeenschap van gereinigde naties der nieuwe orde, zal er een zijn van werk en recht, deugd en liefde en dus van practisch Christendom! Daarom is de geest van dezen tijd een Christelijke! De taaie strijders voor het ideaal, zij die zonder vrees en met volkomen persoonlijke overgave, vol opofferingsgezindheid en zonder aan eigenbelang te denken, vechten voor de overwinning van Hitlers wereldbeschouwing, zijn diep religieus in hun denken. Want wanneer zij niet wisten den God te dienen, die in hen is, zouden zij niet al deze jaren den laster en bedreiging en tenslotte de mishandeling en deportatie, lachend hebben kunnen verdragen. Maar hun Geloof kweekt geen haat tusschen mensch en mensch en tusschen sectes, door woordvechterijen over dogma's; ook verlagen zij hun Geloof niet tot politiek. Zij koesteren het als de heilige kracht die hen drijft. Hun Geloof spreekt in daden! En zij volgen het voorbeeld van Christus na, dat Hij gaf, toen Hij de wisselaars uit den tempel geeselde.

Ons anti-semitisme is geen haat tegen Joden, maar liefde voor het eigen Volk. Wij zijn niet wraakgierig of bloeddorstig en niemand onzer denkt eraan ooit een Jood ook maar een haar te krenken. Hij is en blijft, als gevolg van zijn aard en aanleg, in de komende volksgemeenschap onduldbaar. Daarom zal hij zich als bescheiden gast moeten gedragen, tot zal zijn vastgesteld, welk land dit volk zal worden toegewezen en dus de emigratie zal kunnen beginnen.

Wij zijn geen dwaze droomers, geen trage fatalisten. Wij zijn werkers en soldaten van Germaansch bloed. Wij kunnen haten. Wij haten de huichelaars, de dienaars der regentenkliek van gisteren, die nu de bezettende overheid tegemoettreden met voorgewende welwillendheid, terwijl zij in werkelijkheid de profiteurs der oude bourgeoisie slechts om zich heen verzamelen om, met hulp van deze georganiseerde reactie, als er een kans mocht komen, de slavenzweep weer als vanouds te hanteeren. Wij haten deze, omdat zij, menschen van ons bloed, bastaarden zijn naar den geest.

Het Nederlandsche Volk was rijk. Maar het was niet levenskrachtig, er zat geen fut meer in. Het was als Rome voor zijn val. Zonder dit gebrek aan levenskracht en fut ware het niet mogelijk geweest om een half millioen menschen rustig als stempelaars te laten degenereeren. Die toestand werd bewust onderhouden, want slechts slapheid verdraagt een regime van parasieten en niemand weet dat beter dan de parasiet! Zonder dit gebrek aan fut in Nederland, ware de revolutie reeds lang gekomen!

Wij, die de misdadige bedoelingen, welke verborgen zijn onder de belachelijke halfheid der verschillende eenheidshuichelaars, hebben herkend, wij zullen de slapende levenskracht en fut in ons Volk wekken. Wij zullen waarheid en inzicht brengen. En deze zullen de Nederlandsche arbeiders weer maken tot mannen, tot vechters voor de nieuwe orde en soldaten van den nieuwen geest, tot kerels, die, hard maar rechtvaardig, den weg zullen banen voor recht en vrijheid.

Kunnen wij iets beters doen dan wijzen op de democratische verrotting, waaraan ons vooroorlogsche Vaderland leed, wanneer, nu nog, al te velen opzien en luisteren naar hen die voor die verrotting verantwoordelijk waren?

Zouden wij iets anders moeten doen dan luid waarschuwen, als wij zien hoe dezelfde anti-sociale geest van vroeger, nu van een opportunistisch maskertje voorzien, opnieuw tracht het werkende volk te lokken en te knevelen?

Opbouw? In Groot-Duitschland werd de nieuwe orde verwezenlijkt op een wijze die het volmaakte benadert. Over de organisatie der verschillende onderdeelen van dezen socialen volkschen Staat berichten wij regelmatig en uitvoerig. En als ons Volk ontwaakt zal zijn en zijn uitbuiters heeft verjaagd of weerloos gemaakt, dan behoeft het slechts dat alles te copieeren, waarbij natuurlijk met den eigen Nederlandschen volksaard rekening zal moeten worden gehouden; waardoor echter de groote lijnen niet kunnen worden aangetast. Want er is maar één nationaalsocialisme.

Doorzichtige maskers.

De Heer Mozes Senator, die aan den Stationsweg te Den Haag woont, vond den klank van zijn voornaam onaangenaam en verzocht daarom, via zijn procureur Mr. Moresco, aan de Haagsche Rechtbank om in de toekomst Maurits te mogen heeten. Maupie in plaats van Moossie dus.

Wij vinden dat de heer Senator weinig dankbaar is tegenover den grooten profeet, wiens naam hij droeg en aan wien hij, behalve besnijdenis, geboden en koschere kost, nog te danken heeft, dat zijn voorouders destijds heelhuids uit Egypte en zelfs droog door de Roode Zee zijn gekomen.

Bovendien begrijpen wij niet wat zoo'n voornaams-verandering voor nut kan hebben, waar toch neus, gelaatshoek en streken dezelfde blijven. Wij zullen tenminste even voorzichtig zijn met Dirk Groenteman als met Salomon Turfraper.

De rechtbank heeft Moossies verzoek ingewilligd en hij heet dus nu Maupie. De rechtbank overwoog, „dat het verzoek op de wet gegrond en dus voor inwilliging vatbaar is."

Het gaat dus kort en pijnloos. Het spijt ons voor de overige Mozessen, Levies, Samuels, Salomons, Sara's, Rebecca's en Seliens, dat we den prijs, dit zoo zeer belangrijke onderdeel, niet kunnen meedeelen.

OM DE LAATSTE BESLISSING.

De politiek der nieuwe orde krijgt wereldgelding.

Het pact van drie tusschen Japan en de mogendheden van de spil gesloten, is een nieuwe schakel in den keten van ordenende regelingen, door de dragers der nieuwe orde over de wereld gesmeed om de chaotische krachten van den ouden tijd, welke naar oorlog streven en in verwarring hun doel vinden, in toom te houden. Het eerste duidelijke symptoom van het naar elkander toegroeien van de krachten der orde, was de overeenstemming in het optreden van Duitschland en Italië tijdens den strijd om den „Anschluss" der Oostmark. Daarop volgde de politieke overeenkomst tusschen Berlijn en Rome, weldra omgezet in het „stalen pact" tusschen beide volken, waarvan de hechtheid o.a. bleek tijdens den vrijheidsstrijd van het nationale Spanje. Het Duitsch-Russisch economisch- en later het politieke verdrag paalde duidelijk de invloedssfeeren jegens de Sowjet-republiek af en maakte een einde aan de pogingen van het Westen, Rusland als werktuig voor de eigen politiek te gebruiken. De vreedzame loop der gebeurtenissen op den Balkan heeft de waarde der slechts gedeeltelijk openbaar gemaakte afspraken met Moskou bewezen. Thans betrekt het driehoeksaccoord met Japan, geheel Azië binnen de werkzaamheid der ordenende machten. Terwijl de besprekingen van Serrano Suner te Berlijn en te Rome, het sterke vermoeden opwekken, dat ook Spanje zich openlijk tot de spilmogendheden bekennen zal.

In wezen en in groote lijnen gezien, beteekent deze politiek dit, dat tegenover het oude stelsel van de ongebreidelde economische en politieke concurrentie (hetgeen beteekende de verspreiding van strijd over de geheele wereld) wordt gesteld het beginsel, dat iedere groote mogendheid baas is niet alleen in eigen gebied, maar tevens een ordenende bevoegdheid heeft in zijn „levensruimte". In het gigantische doorgetrokken, is dit hetzelfde beginsel dat ten grondslag ligt aan den corporatieven opbouw der maatschappij: ieder individu of groep van personen, evenals iedere functie, autonoom en verantwoordelijk voor het eigen gebied van werkzaamheid. Het is dit beginsel, dat de wereld zuiveren moet, een einde moet maken aan den chaos en den grondslag voor een nieuwen opbouw moet leggen.

Voortdurend wordt de werkingssfeer van het liberaal-kapitalistische stelsel van „het vrije spel der economische (politieke) krachten" verkleind en de groote beteekenis van het zoojuist gesloten pact van drie is dan ook, dat de vijand thans teruggedrongen is in zijn laatste stelling: de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Immers ook Amerika erkent niet — evenmin als Groot Brittannië dit ooit deed — het beginsel der gebiedsafgrenzing en der ordening, in economisch, noch in politiek opzicht. En het invermijdelijk gevolg daarvan zal moeten zijn, een steeds nauwer samengaan tusschen de beide Angelsaksische staten en een verdere afwijzing van het Duitsche standpunt. Dit klemt temeer, nu Amerika een vergaarbak is geworden van alles wat Europa vrijwillig of gedwongen is ontvlucht en door een vurigen haat jegens de nieuwe orde in Europa is bezield.

Toch behoeven de nauwe banden, welke thans tusschen Engeland en Amerika bestaan, er nog niet toe te leiden, dat Amerika aan den oorlog deelneemt.

Juist nu is het voor Washington nog mogelijk, zich vreedzaam uit het huidig conflict terug te trekken; immers heeft Hitler herhaaldelijk zelf de hand ter verzoening uitgestoken, welke echter tot nu toe, onder leiding van Roosevelt, steeds geweigerd werd. Men denke daarbij o.a. aan het bekende intervieuw van Wiedemann waarbij de Führer duidelijk en onomwonden verklaarde, de tiepassing der Monroe-leer voor Amerika volledig te erkennen, indien Washington anderzijds ook de juistheid van een gelijke leer voor Europa zou toegeven. Tot dit begrip voor ordening heeft Roosevelt zich nooit willen bekennen en hij gaat dus voort — onder het mom van handhaving der neutraliteit en in naam der democratische humaniteit — zooveel mogelijk oorlogsmateriaal aan Engeland te leveren.

Het toetreden van Japan tot de spil beteekent dientengevolge zoowel een waarschuwing aan het adres der Ver. Staten, zich thans buiten het conflict te houden, als ook een werkelijke bijdrage tot den vrede in zoover het een poging is — gelijk er al zooveel pogingen gedaan zijn — ook zelfs nog in het huidig stadium, de omvang van den oorlog te beperken. Of dit mogelijk zal zijn, is nog in den schoot der Normen verborgen; het zal echter moeilijk zijn de Ver. Staten tot medewerking aan de nieuwe orde te brengen, zoolang niet het gistingsproces, dat ook in Amerika aan den gang is, is uitgewerkt en uit het wonderlijke mengsel van emigranten uit de geheele wereld, eindelijk een eigen Amerikaansche natie geboren zal zijn, die zich ontdaan zal hebben van het internationale schuim dat thans nog de gezonde en met den bodem vergroeide bevolkingskernen, overdekt.

Voor de eindoverwinning doet dit er maar weinig toe; wij weten dat wij thans niet staan voor een machtstrijd tusschen enkele mogendheden, maar voor den aanvang van een nieuw cultuurtijdperk; wij weten ook dat de mogendheden der spil de dragers en voorvechters zijn van den nieuwen tijd en van de nieuwe orde. Daarmede is de eindoverwinning zeker, daar zij immers ligt in den stroom van den tijd.

Wij zullen in de komende weken nog gelegenheid te over hebben, de politieke en militair-strategische werking van het nieuwe pact, in bizonderheden te bezien; hier nog slechts enkele opmerkingen over de gewijzigde verhouding van Japan t.a.v. der verschillende mogendheden.

De verklaringen van **Hull**, dat er practisch geen wijziging is gekomen in de betrekkingen tusschen Washington en Tokio, zijn in zooverre juist, dat inderdaad het thans gesloten pact de zichtbare vorm is van een politieke verhouding welke reeds lang in feite, maar onder de oppervlakte, bestond. Echter was tot nu toe eenig diplomatieke actie, eenige diplomatieke bewegingsvrijheid mogelijk; die is thans volkomen uitgeschakeld. Ook is hiermede Amerika het wapen uit de handen geslagen, van den economischen dwang, o.a. in den vorm van het opzeggen van het nog steeds zwevende handelsverdrag; met het sluiten van het pact heeft Japan getoond de consekwenties daarvan te willen dragen.

De positie van **Groot Brittannië** in het Verre Oosten is thans belangrijk verzwakt. In Tokio had Engeland vele vrienden, voor den oorlog; het heeft de laatste jaren steeds getracht een eenigzins bemiddelende rol te spelen tusschen China en Japan, echter zonder resultaat. In 't bizonder wanneer men in aanmerking neemt de toenemende kracht der nationalistische beweging in Britsch-Indië en dat Japan er eventueel in zou kunnen slagen, zich een doortochtsrecht door Fransch Indo-China te verwerven, ziet de toekomst voor Groot Brittannië er weinig rooskleurig uit.

China is thans vrijwel aan zijn lot overgelaten bij gebrek aan verdere hulp van Frankrijk en Engeland, langs den eenigen weg van Indo-China uit, die nog open stond. Het laat zich aanzien, dat thans werkelijk met een einde der Chineesche kwestie gerekend kan worden. Een Japansche verovering echter van Tsjoenking en het achterland, kan voor Engeland wederom ernstige gevolgen hebben door het verlies van den Thibet-weg, aan welks verbetering thans voortdurend gearbeid wordt. Uitbreiding van den Japanschen invloed in deze richting

zou een nieuwe bedreiging voor Britsch-Indië vormen.

Tenslotte **Rusland.**

De termen van het pact van drie houden in, evenals dit in Europa is geschied, een afbakening van invloedssfeeren tusschen de Sowjet-Unie en de mogendheden van den driehoek. Rusland is daarmede als afzonderlijke machtsfactor, met eigen belangen erkend en bevindt zich in een toestand van „welwillende neutraliteit" jegens den driehoek. Dat dit op zichzelf een symptoom is van belangrijke verschuivingen in de Japansche binnenlandsche politiek, zullen wij later nog bezien; hoofdzaak op het oogenblik is, dat de Sowjet-Unie thans ook voor de „Angelsaksische Alliantie" als bondgenoot of diplomatiek werktuig is uitgeschakeld. Waarbij tusschen Moskou en Washington steeds een latente spanning blijft bestaan d.a.v. den invloed in den Stillen Oceaan; ook Alaska is nog niet vergeten.

Met het sluiten van het driehoeksaccoord is thans ook in den Stillen Oceaan het probleem helder en klaar gesteld en zijn de posities bepaald en duidelijk afgebakend. Zoo er nog een ontwikkeling in dit gebied moet zijn, dan is daartoe thans het woord aan Amerika.

Voltreffers.....

(Nadruk verboden).

Wie staat er achter Arnold Meijer? vraagt de Misthoorn.

Te oordeelen naar zijn jongste stuiptrekkingen zouden wij zeggen: het spook der ontbinding....

Voltreffers op een Britsch convooi, zoo meldt een D.N.B. bericht.

Wij wisten niet, dat de Misthoorn al op Britsche schepen gelezen werd.

Verwijder den baard, borstel hem goed af en maak hem door herhaaldelijk wasschen goed schoon, zoo lazen wij in een recept om mosselen te marineeren.

Zou er na een dergelijke behandeling van een bekend ex-minister geen bruikbaar Nationaal-Socialist te maken zijn?

Heer, Israeliet, vloeiend Fransch sprekend, zoekt passend gezelschap om in deze taal te converseeren, luidt een advertentie in de Telegraaf.

Daladier, Mandel-Rotschild c.s. vinden wij een bij uitstek passend gezelschap voor dezen Fransch minnenden palestijn.

Marnix van St. Aldegonde in glas in lood te Leiden, is de titel van een kunstrubriek.

Sally Zwanenberg achter prikkeldraad te Oss, lijkt ons voorloopig interessanter.

Een A.N.P. bericht meldt, dat een gezelschap oudheidkundigen thans een studiereis door Nederland maakt.

Hopenlijk verzuimen zij in den Haag niet om onze interessante collectie Eerste Kamerleden eens te gaan bezichtigen.

Het D.N.B. meldt, dat een Engelsch vlieger o.a. eenige bommen heeft geworpen in den Berlijnschen Dierentuin.

Het betrof hier zeker een jiddischen vlieger, die nog een familieveete had uit te vechten.

In dezen tijd krijgen uitvinders een zeer bijzonderen kans, schrijft het maandblad Nederlandsch Fabrikaat.

Duff Cooper dacht er blijkbaar ook zoo over en heeft aldus de strategische „overwinningen" van Duinkerken, Narvik en Dakar uitgevonden.

Goede sinaasappelenoogst in Valencia, meldt het D.N.B. uit Madrid.

Wij hebben hier nog een stel sinaasappelenkooplieden over, die wij het gemeentebestuur gaarne gratis ter beschikking stellen.

De vegetariërs, die aan hun vleeschkaarten niets hebben, krijgen daarvoor niets in de plaats, meldt een persbericht.

Ja dat heb je ervan als je het Ariërgeluid voortijdig laat hooren in een land waar de sectariërs nog steeds het monopolie hebben.

En overigens: waarom kozen deze herbivoren zoo'n uitzonderlijken naam, terwijl het rund eenvoudig rund bleef heeten?

Maar wij gunnen onzen vleeschvijanden graag succes zoodat zij spoedig tot hun vrouwen kunnen zeggen: boonen-bonnen bennen binnen!

Agentschappen.

In de onderstaande plaatsen zijn Misthoorn-agentschappen gevestigd, waar alle inlichtingen over ons blad gegeven kunnen worden:

ALKMAAR:
B. Roskam, Voordam 15 a.

DELFT:
H. J. SINKE, Oosterstraat 56

EINDHOVEN:
H. van den Hurk, Nic. Beetsstraat 14, Telefoon 5797.

ENSCHEDE:
Mej. DENNEMAN, Hengeloschestr. 140

GOUDA:
J. C. TERLOUW, Oosterhaven 18

DEN HAAG:
A. K. O. F. v. d. HEYDE, Balistraat 104
Telefoon 557407.

ROTTERDAM en omstreken:
A. G. Bouten, Nobelstraat 103 b,
Telefoon 46611.

SCHIEDAM:
N. Bos, sub-agent, St. Liduinastraat 63 b.

UTRECHT:
Nationale Boekerij en Leeszaal, Lichte Gaard 7, Telefoon 11433.

ZWOLLE:
S. KOEK, Molenweg 11.

ONZE UITGAVEN.

PROTOCOLLEN VAN DE WIJZEN VAN SION. Nederlandsche vertaling van Jan Stoutenburg. Inleiding van Dr P. Molenbroek. Het Joodsche plan tot verovering der wereldheerschappij. Prijs 35 cent.

LUTHER OVER DE JODEN.
Uitverkocht.

2000 JAAR BEDROG. Een hoon voor alle niet-Joden. Marcus Eli Ravage doet „onthullingen". Prijs 20 cent.

DIE ARME JODEN. De uitnemend gedocumenteerde brochure van Dr. P. Molenbroek. In groot formaat 32 pag. Prijs 25 cent.

JUDA'S HEILIG BOONTJE? Open brief aan Mr. G. A. BOON, oud-lid van de Tweede Kamer, door T. O. Eky, 22 pagina's. Prijs 15 cent.

PLAKZEGELS in 3 verschillende teksten. Per 100 stuks 25 cent.

WIE IS DE SCHULD VAN DEZEN OORLOG? Onze vouwbrieven. Prijs 5 cent.

Toezending ALLEEN na ontvangst van het bedrag op onze girorekening. Al onze uitgaven ook verkrijgbaar in de BOLWERK-WINKELS te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam.

COLIJN, de Christelijkheid en MANNHEIMER

Van hemelsche en aardsche dingen
sprak weer Colijn. De volgelingen,
als in aanbidding vast gekluisterd,
hebben devoot en stil geluisterd.

De meester sprak met fanatisme
over het heil van 't Calvinisme,
dat, op den duur, zijn trouwe zonen
met rijke vruchten zal beloonen.

Hij sprak ook van de oude rechten,
waarvoor de volgeling moet vechten;
van vrijheid, die we in onze dagen
aan alle zijden zien belagen...

Hij heeft weer vaderlijk gesproken
en niets heeft weer aan 't spel ontbroken.
Die bestudeerde intonatie!
't Was áf — van kuch tot peroratie!

Hij wees weer op het Boek der Boeken,
om daarin zielerust te zoeken...
Hij sloeg de oogen op naar boven,
sprak van vertrouwen en gelooven...

Diep is hij in den poel verzonken
van 't oude — ergens vastgeklonken...
maar eischt, dat wij hem nemen moeten,
zooals hij is — met leemen voeten.

Zijt Gij, Colijn, in 't hart een Christen?
Schuwt Gij de politieke listen?
Strijdt Gij voor 't Volk? Of voor de vrinden
van een partij gelijkgezinden?

Gij past graag aan. Past Uw doctrine
bij olie en bij margarine?
Vulde niet eerzucht heel Uw leven?
Was niet bezit Uw eenig streven?

Mannheimer was een van Uw vrienden!
Oud, Trip, De Vlugt, zij allen dienden
met U den zwendel, toen zij, wétend,
dien Jood pousseerden, 't Volk vergetend!

Van Schaick, Van Aalst en 't schuim der natie
was voor die naturalisatie;
en 't Kamerplebs zelfs ongeduldig!
Maar Gij zijt boven allen schuldig!

Gij kendet Mannheimers bedoelen.
Gij waart gewaarschuwd door Van Zoelen!
Hoewel de Staf U had geschreven,
hebt Gij den boef op 't schild geheven!

Waarom? Uit angst voor een inflatie?
Moest soms een Jodenspeculatie
ook Uw pensioenen en Uw wedden
en al Uw gouden guldens redden?

Kan Uw geweten zich verzoenen
in deze schuld? Nu met millioenen,
die door een zwendeljood verbrast zijn,
Uw Nederlanders weer belast zijn?

Ach, 't Volk heeft U zich steeds zien scharen
naast Joden en vrijmetselaren.
Maar nimmer kan een wáre Christen
promotor zijn voor humanisten!

De stichters van wijlen „O. en O." krijgen een lesje!

Wat Duitschland voor zijn soldaten en arbeiders doet!

Geen Joodsch cabaretgepeupel, maar werkelijke Kunst!

De Nederlandsche militairen, die enkele maanden geleden in de uithoeken van Brabant, Limburg of Groningen waren ingekwartierd, weten, wat geestelijke ontspanning in het leven van den soldaat beteekent en het was toen bitter voor hen, om te moeten constateeren, dat op dit gebied voor hen practisch niets gedaan werd. Zeker, „O. en O.", het even befaamde als beruchte O. en O. werd opgericht, journalisten kregen een seintje, klommen gehoorzaam in hun pen en fantaseerden enthousiast-gillerige artikeltjes over dit nieuwe gewrocht, over „O. en O." Doch, terugblikkend, kunnen we dit vaststellen: de practijk leerde, dat O. en O. niet in staat was haar taak — den militairen Ontwikkeling en Ontspanning te bieden — te vervullen. O. en O. werd een joodsch sjacherzaakje, en hierdoor reeds bij voorbaat gedoemd te mislukken.

Het optreden — onder auspiciën van O. en O. — van een stelletje zoogenaamde kleinkunstenaars met opvallende jodenneuzen en 'n verdacht accent ligt ons nog versch in het geheugen. Het was toen voor het eerst, dat wij tot de ontstellende ontdekking kwamen, dat stuiptrekkingen van een joodsche „dame" (gehuld in een toiletje, waar men tegenwoordig niet meer dan 8 à 10 punten voor behoeft te geven) en minder oirbare „grapjes" van een dito „heer" tot de „kleinkunst" behooren... Dergelijke verzamelingen van minderwaardige; uit Duitschland weggetrapte elementen werden op de Nederlandsche grenssoldaten losgelaten, en in de couranten kon men lezen, dat er toch zoo vèèl gedaan werd voor den Hollandschen soldaat...

Zij, die destijds O. en O. in elkaar timmerden, zijn thans in de gelegen-

heid, eens na te gaan, hoe de Duitschers de ontwikkeling en ontspanning voor de arbeiders en soldaten organiseeren. Allereerst dient dan vastgesteld te worden, dat het Kunstleven in Duitschland òndanks den oorlog z'n gewonen gang gaat, in tegenstelling met Engeland. Door het Opperbevel van de Duitsche Weermacht worden voortdurend alle mogelijke pogingen in het werk gesteld, den Duitschen soldaten hoogstaande ontspanning te geven. Doch niet alleen de wèrkelijke soldaten, òòk de soldaten van het „binnenlandsche front", de arbeiders, worden hierbij betrokken. Men peurt niet in het vuile, engageert geen derde rangs „artiesten", men biedt den Duitschen soldaten en arbeiders het beste wat er is. Dr. Goebbels' Rijks Cultuur Kamer, en de organisatie van Dr. Ley, „Kraft durch Freude", staan in contact met het Opperbevel der Duitsche Weermacht, en organiseeren de ontspanningsavonden. Tal van musici, danseressen, dichters en humoristen verleenen belangeloos hun medewerking, en hun reputatie staat er borg voor, dat deze grootsch opgezette avonden in alle opzichten slagen. Om U een klein beeld te geven, van hetgeen deze instituten ten behoeve van den Duitschen soldaat en arbeider reeds bereikten, teekenen we aan, dat reeds in één maand tijd 7000 kunstenaars van naam werden geëngageerd. In het zelfde tijdvak werden niet minder dan 15.000 uitvoeringen geregeld!

Aan dergelijke bijeenkomsten wordt onder meer regelmatig medegewerkt door het wereldberoemde Berlijnsch Philharmonisch Orkest, onder andere met als solisten de pianiste prof. Elly Ney, prof. Kuhlenkampf enz. Denken we voorts ook aan de Bayreuter Festspiele, die zich dit jaar in een overweldigende belangstelling van de zijde der soldaten en arbeiders mochten verheugen.

Ook de Duitsche soldaten en arbeiders, die zich momenteel in ons land bevinden, worden niet vergeten, want Generaal Christiansen besteedt veel zorg aan de ontspanning van zijn mannen. Op 17 Juli j.l. werd met de organisatie van de ontspanningsavonden voor de Duitsche soldaten in het bezette Nederlandsche gebied een aanvang

Foto De Landelijke Pers

Een der talrijke concerten, die onder leiding van Furtwängler bijna dagelijks voor militairen en arbeiders worden gegeven.

gemaakt met de uitvoering van de operette „Die Fledermaus". Sedert dien zijn tot ongeveer het midden van September 345 uitvoeringen gegeven, gespecificeerd als volgt:

180 kleinkunstavonden,
90 voordrachtavonden,
38 theateruitvoeringen,
34 concerten, en
3 bonte avonden.

Een speciale organisatie houdt zich bezig met het vertoonen van films, en eveneens tot het midden van September werden voor de in ons land gelegerde Duitsche militairen en arbeiders niet minder dan 596 filmvoorstellingen gegeven. De Duitschers hebben — in tegenstelling met „ons" vroegere „O. en O." — begrepen, dat de in de groote steden gelegen menschen vééI voor hebben op die, welke zich in de kleinere plaatsen in de provincie bevinden. Er werden dan ook slechts 42 filmvoorstellingen in de groote steden gegeven, doch een veel grooter aantal in de kleine plaatsen, waar geen bioscoop aanwezig was. Dank zij de speciale projectie-installaties, waarover de Duitschers de beschikking hebben, was dit mogelijk. Dat deze voorstellingen ten zeerste worden geapprecieerd, blijkt wel hieruit, dat op één Zondagmiddag bij een viertal voorstellingen 4.536 bezoekers werden geteld.

„Kraft durch Freude", de eminente Duitsche Organisatie, heeft juist aangevoeld, dat in het leven van den soldaat en den arbeider afwisseling noodzakelijk is. Ook in Nederland waren er destijds menschen, die na enkele maanden ook tot de ontdekking kwamen, dat er nog zoo'n vraagstuk bestond: zij stichtten „O. en O.", en . . . zij faalden, volkomen. Met verontwaardiging denken wij terug aan den mobilisatie-tijd, toen men den Nederlandschen soldaat iederen dag nà 5 uur geheel aan zijn lot overliet, en zijn „vertier mocht zoeken" in het een of andere gehucht. Met bewondering zien wij op tegen de Duitsche organisaties, die in staat zijn, de verlangens van de Duitsche soldaten en arbeiders te verwezenlijken.

Roemenië. En waar wij in Nederland heen gingen.

In een Roemeensche commentaar op de Jodenwetten, wordt gezegd, dat het gaat om de redding van de Roemeensche natie.

De „Porunca Vremii" het voornaamste nationale blad in Roemenië, geeft de volgende cijfers over den Joodschen invloed in dat arme land.

10% van de bevolking zijn Joden, maar deze 1.650.000 Joden hebben niet minder dan 90% van handel en industrie in bezit. Ook is het uitsluitend aan Joodsche invloeden te wijten, dat Roemenië eerst zoo laat kon overgaan tot de nieuwe oriënteering op buitenlandsch politiek. Het Joodsche gevaar dient voorgoed te worden geliquideerd en het Roemeensche Volk behoort te worden schadeloos gesteld voor al het lijden, dat het van de Joden heeft moeten verduren. Het blad eischt, dat, na afloop van den Duitsch-Engelschen oorlog, de emigratie der Joden uit Roemenië op afdoende wijze moet worden aangepakt.

Wie de ontwikkeling der laatste jaren heeft gevolgd (Philips, Zwanenberg, Unilever, Bijenkorf enz. en dan tenslotte vooral het schandaal van den Jood Mannheimer, die de bescherming van de hoogste autoriteiten, van het cabinet Colijn-Oud, en verder van Van Schaick, Trip en consorten genoot) weet dat wij hier naar Roemeensche toestanden gingen. En dat de bezem, die door Europa wordt gehaald, ook hier werk vindt.

Ongewenschte toestanden aan de Gemeente-Bibliotheek te ROTTERDAM.

Bibliotheken, in het bijzonder die, waarvan het groote publiek gebruik maakt, in tegenstelling dus met wetenschappelijke bibliotheken, kunnen een buitengewoon nuttige taak vervullen bij de geestelijke ontwikkeling van een volk. Zij kunnen evenwel óók misbruikt worden en een middel vormen tot vergiftiging van de volksgedachte. Een sprekend voorbeeld van deze laatst bedoelde soort is wel de Gemeente-Bibliotheek te Rotterdam.

Ten bewijze daarvan mogen hier de navolgende feiten vastgesteld worden.

Directeur is de Poolsche Jood Dr. F. K. H. Kossmann. Althans zoo noemt hij zich, wat natuurlijk niet wil zeggen, dat dat inderdaad zijn naam is, gezien de voorliefde van Joden om hun naam te wijzigen en het zou heelemaal niet verwonderlijk zijn als hij bijvoorbeeld in werkelijkheid Kosherman heette. Doch hoe dat zij, onder zijn leiding is, nadat de groote Vlaamsche geleerde en wereld-beroemde Erasmus-kenner Prof. Willem de Vreeze als directeur was afgetreden, de bibliotheek steeds meer een centrum geworden, waaruit met allerlei anti-Duitsch gif den lezers geestelijke injecties werden gegeven.

Dr. Kossmann heeft daarbij hulp van twee wel zeer ijverige medewerkers: Dr. W. van Ravesteyn Jr. en Dr. O. Noordenbos. Deze jodenknechten, die den titel van conservator bezitten en deswege een inkomen van ruim vier duizend gulden hebben, gebruiken den gemeentelijken tijd slechts voor arbeid tegen Duitschland.

Zoo was Dr. Noordenbos een van de ijverigste leden van het comité van waakzaamheid en het was de diensttijd, dien hij gebruikte om de actie voor dit comité te voeren. Daarnaast is hij vast medewerker van de Nieuwe Rotterdamsche Courant, waarin hij — doctor in de theologie, maar tevens atheïst — als hij niet voor het comité van waakzaamheid arbeidde, in diensttijd artikelen schreef en nog schrijft. Voor de bibliotheek werkt hij practisch niet. Slechts als hij kans zag zijn haat tegen Duitschland bot te vieren, werd hij plotseling ijverig.

Zoo stelde hij destijds een lijst samen van allerlei emigranten-lectuur, waarmede, honderden malen verveelvuldigd, het lezend publiek moest bewerkt worden. Vanzelfsprekend werd iedere nieuwe anti-Duitsche uitgave gretig aangekocht — Mein Kampf was tot voor kort in de Rotterdamsche Gemeente-Bibliotheek niet te lezen te krijgen — en in de tijdschriften- en courantenzaal lagen tientallen gore Jodenblaadjes.

Dr. van Ravesteyn is al een even trouwe hulp van Dr. Kossmann bij den strijd tegen Duitschland. Dr. van Ravesteyn's haat tegen Duitschland dagteekent trouwens al uit den wereldoorlog. Toen werkte hij reeds samen met den Franschen geheimen dienst om de revolutie in Duitschland te helpen bevorderen. Ten bewijze daarvan moge verwezen worden naar een boek, „En mission chez l'ennemi", geschreven door luitenant Pierre Desgranges, van het tweede bureau van den (Franschen) generalen staf en luitenant de Belleval en in 1930 uitgegeven voor den boekhandel van de „Revue Française" door Alex Redier, 11 Rue de Sèvres, Parijs VI. Op pagina 301 van dit boek staat, vertaald, te lezen:

„Dr. van Ravesteyn, de beminnelijke Rotterdamsche afgevaardigde en een van de meest verlichte intellectueelen van de opgerichte (communistische) partij, schreef zijnerzijds aan Pierre Desgranges:

Waarde Heer,

De serie revolutionnaire dagbladen is onderbroken geworden door de maatregelen van de Duitsche Regeering; maar ik ontving opnieuw, sedert eenige dagen, de „Rote Fane". Ik heb tegelijkertijd inlichtingen uit particuliere bron ontvangen, die, ongetwijfeld, voor U van belang zullen zijn. Het zal me zeer aangenaam zijn U nogmaals te ontmoeten vóór Uw vertrek uit Holland. Ik verzoek U mij te komen bezoeken, indien U dat mogelijk is, aanstaanden Maandag, in de Kamer. Ik zal er zijn van negen uur 's morgens af, doch het zal wellicht beter zijn als U kunt komen tusschen elf en twaalf uur 's middags, daar ik voornemens ben in den namiddag een rede te houden.

Met mijn gevoelens van hoogachting,

(w.g.) van Ravesteyn."

Men zal moeten toegeven, dat deze brief aan duidelijkheid niets te wenschen overlaat. Doch niet alleen vocht hij steeds tegen Duitschland, ook het jonge, fascistische Italië had zijn vijandige belangstelling. Zoo vertaalde hij uit het Fransch — daarbij ijverig geholpen door zijn medeconservator Dr. Noordenbos — een boekje over Mussolini, dat in het Nederlandsch den goren titel kreeg van „Mussolini in zijn hemd" en dat destijds uitgegeven werd bij de Arbeiderspers. Het wemelde van leugenachtige mededeelingen over het particuliere leven van den Duce.

Dàt zijn de naaste medewerkers van Dr. Kossmann. Maar ook overigens heeft Dr. Kossmann zich weten te omringen door allerlei anti-Duitsche medewerkers en medewerksters. Zoo zijn bij de roman-afdeeling werkzaam een exnon, juffrouw van Weereldt en een nichtje van wethouder de Groot, juffrouw Annie de Groot, die het altijd zóó weten te draaien, dat het publiek slechts boeken ter lezing worden gegeven, die, zoo mogelijk, een anti-Duitsche strekking hebben. En als een enkele lezer eens op zijn stuk blijft staan en een boek wil hebben, dat niet anti-Duitsch is, is het toevallig nooit thuis. Contrôle van de zijde van de lezers daarop is niet mogelijk.

Het merkwaardige is voorts, dat de bibliotheek een toevluchtsoord is voor allerlei familieleden van roode en liberale wethouders en hoogere gemeenteambtenaren. Zoo heeft wethouder de Zeeuw ook al een nichtje, juffrouw Foort, er aan een baantje geholpen en de dochter van den gewezen directeur van de gasfabriek, juffrouw Sissingh, vond er eveneens onderdak, om maar eenige voorbeelden te noemen.

Is het wonder, dat in dit politiek-corrupte milieu steeds weer tegen Duitschland werd gekuipt? Bij het bombardement van Rotterdam werd het Bibliotheekgebouw gespaard. Adolf Hitler nam toen het gebouw onder zijn persoonlijke bescherming. Maar daar hadden de vrijmetselaar-burgemeester Oud en de jood Kossmann maling aan. In het gebouw werd toch de Technische Dienst ondergebracht en trots het rookverbod, dat begrijpelijkerwijze voor het geheele gebouw met zijn kostbaren en brandbaren inhoud gold, liepen de ambtenaren van den Technischen Dienst en ook de jood Kossmann den geheelen dag te rooken. Wat kan hùn Adolf Hitler bommen? Een stadgenoot, die zich aan deze handelwijze ergerde, zond aan de Nieuwe Rotterdamsche Courant daarover een ingezonden stuk. Maar het werd niet opgenomen. De redactie had natuurlijk inlichtingen ingewonnen bij haar medewerker Dr. Noordenbos en de inzender kreeg van haar bericht, dat er „slechts" gerookt werd in zalen, die bij den Technischen Dienst in gebruik waren. Dat was een bewuste leugen en bovendien, wie garandeerde, dat als in de eene zaal — in gebruik bij den Technischen Dienst — brand ontstond, in de andere zaal — nog in gebruik bij de Bibliotheek — de brand niet zou overslaan?

Tijd, hoog tijd wordt het, dat ook in de Rotterdamsche Gemeente Bibliotheek een groote schoonmaak wordt gehouden, opdat deze instelling, die tot nu toe zoo ontzaglijk veel kwaad stichtte, weer haar oorspronkelijke taak kan vervullen tot opvoering van het geestelijk peil van de gansche bevolking van de tweede stad des lands.

DE JIDDISCHE ZIEL.

Mag ik even uw aandacht vragen voor een kleine vertelling van een ontmoeting, die ik had met een zoon van het oude volk? Ik ken hem al tweeëntwintig jaar. Hij heeft nog nooit gewerkt, altijd handeltjes gedaan in diamant, antiek en gokjes op de beurs, veel lekkere dingen genascht en veel van een vet, lui leventje gehouden. De laatste jaren ging het hem niet voor den wind, diamant was niks, de beurs was niks. Het lekkere eten was gedaan, kleeren werden sjofel, in den wind drupte zijn neus.

Toen, September '39, de oorlog uitbrak, kwam ik hem tegen in de Kalverstraat; hij hield me staande: „Na, jonge, gaan we wat verdiene?" Zijn heele ouwe rattekopje was één glundering van ingehouden lol. „Betjes heb ik gekocht, heb ik daar de vorige oorlog ook al een gein an beleefd." („Betjes" is een afkorting voor Shares Bethlehem Steel Corporation, het geliefkoosde gokfonds voor hen die bij een oorlog achter de kachel blijven, een van de „War baby's" onder jiddische leiding).

Zijn twee gelige klauwtjes spreidden zich wijd: „Gaan we weer een reuzetijd tegemoet? Zit al op tweehonderd gulden winst."

Het boterde anders niet zoo best met zijn Betjes. Ze waren wel opgeloopen, hij had er wel op hoogere koersen bijgekocht, „op z'n winst", maar den laatsten tijd zakten ze af, liepen terug tot vóór-oorlogspeil. En mistroostig schofelde het joodje voort over het asfalt. Een nieuwe winterjas had er niet aangezeten. De wereld was rot. Kon ie niet eens wat an een eerlijke oorlog verdiene. Zo'n sereife had ie nog nooit meegemaakt. De wereld in vuur en vlam, en hij der niks an verdiene!

„Nee, jonge, nee," toen hij me weer eens staande hield, „het eenige wat ons kan helpen is een goed ôwenzief in het Westen. Geloof mijn! D'r zit geen fuddin!

En dat offensief is toen gekomen en er zàt fut in. Gisteren hield hij me weer staande. „Nâ, ben je al lid?... Waarvàn? Waarvàn? Van de Unie natuurlijk, je kan toch niet naar dat getijsem van Mussert loopen? De Unie, reuzepartij, hebbe nou ook een afweerkorps, onder een kapitein, zal je even wat zien, allemaal reuzekerels. (Om joodje te beschermen? Om hem aan z'n lekkere happies te helpen, zonder dat hij z'n handen uit zijn mouw hoeft te steken?)

Moet je ze zien in de Jordaan en op de eilanden, hebbe ze ook een stormploeg, allemaal athleten, weet je dat ze hier de markten weer door hebbe late gaan, omdat die stormploeg den burgemeester verzekerd heeft, dat alles rustig zou verloopen? Maar dàt zal ik je zegge, als ze hier die Mussert de baas willen laten, „bloed zal er wloeien!" Kan je toch nagaan, ja, die Engelschen zijn daar van gisteren, als die weten dat Mussert hier de baas is, gaan Amsterdam en Den Haag er net zoo aan als Berlijn." Z'n oud-testamentarisch ponempje, de veel te groote onderlip veel te vochtig, de rattenoogjes veel te rood omrand, kreeg toen bepaald iets dreigends: „En weet je wat Churchill gezegd heb? Kapot zullen ze 't maken, dat Duitsche instrument, zóó kapot, dat het nooit weer iets doen kan!"

Heftig schudde het kopje na, van adhaesie-betuigende emotie, het tanige wijsvingertje bijna in m'n oog. „Niks gelukt ze toch. In begin September hadde ze Londen zulle hebbe. Zie jéi d'r wat van? En nou met die mislukte landing. Dach jéi soms dat er géén zestigduizend moffe verzope ware? Elke dag spoele bij Vlissingen de lijke an. Verlede week zeg ik nog tegen een kennis van me: Ze konde veel beter nou meteen die N.S.B. ers kapot make. Ophange motte ze. Allemaal de strodd-af! We riskeeren d'r niks bij."

Nu vraagt mijn onnoozele gojem-ziel zich af, wat voor verschil zou er nu voor het joodje zijn, tusschen het bloed dat er bij een goed ôwenzief in het Westen zou wloeie, en dat van hier? Kwestie van verdiene?

Hij vroeg of ik hem niet eens kon komen opzoeken, om eens te praten. „Kommu es bij me an?" En dat bezoek hèb ik hem beloofd, te zijner tijd.

Zou het misschien loonend zijn een studie te maken van het parallelisme tusschen de Engelsche en de joodsche ziel? Namelijk: een ander de kastanjes voor je uit het vuur te laten halen. Of een bescheiden opstelletje: „Onder humanitair-joodsch-demoliberaal bewind".

PIETER LASTDRAGER.

Duitschland als Koloniale Mogendheid.

En de Engelsche Leugenpropaganda.

„Engeland heeft als koloniseerend land een lange en breede ervaring achter den rug. In verhouding daarmee is Duitschland een beginneling op koloniaal gebied, maar het heeft zich met de dat land kenmerkende grondigheid en energie op deze, nieuwe taak, waaraan het nog niet gewend was, geworpen. Het was een zeer groote fout van ons, te gelooven, dat wij niets van hun ervaringen op dat gebied konden leeren." (Viscount Milner, High Commander in South Africa, op een bijeenkomst te Londen, op 1 Jan. 1914.)

Al wat Duitsche ingenieurs, chemici, doktoren en economen gedurende jaren met uiterste zorg in Afrika opbouwden, alle moeite, welke de geniale Duitsche kolonisators zich getroostten, werd in een minimum van tijd te niet gedaan door de zelfzuchtige dictators van Versailles. Engeland, het onverzadiglijke roofdier, sleepte maar liefst 70% van den Duitschen kolonialen buit in de wacht, en kreeg daardoor gelegenheid, om 51% van de menschen, **die eens onder Duitsch koloniaal bestuur** een rustig leven leidden, uit te buiten.

Tusschen koloniseeren en „koloniseeren" bestaat verschil. Hoe Engeland in zijn koloniën te keer is gegaan, weten we, en zij, die van de Engelsche „kolonisatie"-methoden onkundig mochten zijn, moeten de geschiedenis van Zuid-Afrika of Britsch-Indië eens nauwkeurig bestudeeren. Dan komen zij te weten, wat Engeland, dat thans onophoudelijk dramatisch over „humaniteit" doorslaat, verstaat onder het „civiliseeren" van een onbeschaafd volk.

En daartegenover stellen wij de wijze, waarop Duitschland zijn koloniën verwierf. Duitsche particulieren — veelal kooplieden of mannen van de wetenschap; ter documentatie noemen we de namen van Lüderitz, Woermann, Godoffron en Dr. Peters — die her en der over den aardbol rondzwierven, vestigden zich in enkele deelen van Afrika. Van de aldaar heerschende stamhoofden kochten zij stukken land, of sloten zij verdragen, zoodat het gebied van deze Duitsche voortrekkers zich gaandeweg uitbreidde. Later werden deze gebieden door Duitsche regeeringsinstanties opgekocht, zoodat dit land zich uiteindelijk een koloniaal gebied wist te verwerven. Altijd al heeft de gedachte aan een koloniaal gebied in de Duitschers geleefd; dat zij het evenwel niet verder konden brengen dan tot een minder belangrijke koloniale mogendheid (in vergelijking met de koloniën van Engeland en Frankrijk, waren de Duitsche gebieden in Afrika practisch van geen beteekenis) is eenvoudig te wijten aan het feit, dat Duitschland in die dagen — evenals Italië — verdeeld was in allerlei kleine staatjes en rijkjes, en daardoor de macht miste, zijn kolonialen verlangens kracht bij te zetten.

Engeland en Frankrijk deelden de lakens uit, en toen Afrika „verdeeld" werd, mocht Duitschland stil toezien. De Duitscher Netelbeck stelde op het Weener Congres in 1815 voor, de wereld opnieuw te ordenen, en Pruisen te voorzien van een grooter koloniaal gebied. Hij speculeerde echter tevergeefs op de „goedheid" van Engeland en Frankrijk en het resultaat was verbluffend: Engeland kreeg onder meer de Kaapkolonie in Zuid-Afrika, Ceylon en Malta. De beteekenis van deze gebieden was voor Engeland niet zoo zeer van economische dan wel van geopolitieke beteekenis, daar dit land door het bezit van de Kaapkolonie en Ceylon den weg naar Indië, en door Malta **een groot gedeelte van de Middellandsche Zee beheerschte.**

Het voormalige Duitschland moest zich tevreden stellen met Duitsch-Oost-Afrika, Duitsch-West-Afrika, de Kameroen en Togo. De verhouding tusschen het moederland en het koloniale gebied was voor Duitschland 1:5; voor Engeland 1:105; voor Frankrijk 1:22; voor België 1:80; voor Portugal 1:20 en voor Nederland 1:60. En ondanks het feit, dat Duitschland genoegen moest nemen met een klein gebied, ondanks het feit, dat Engeland en Frankrijk geen moment voorbij lieten gaan, de jonge, koloniale mogendheid in de wielen te rijden, heeft Duitschland zich als kolonisator een wereldnaam verworven. Het zal ons niet verwonderen, als U deze laatste opmerking als „overdreven" wilt qualificeeren. Wij weten zeer goed, dat in de meest objectieve aardrijkskundeboekjes met geen woord gerept wordt van het werk van Duitschland in Afrika, en we weten ook heel goed, dat omstreeks den wereldoorlog tal van fantastische verhaaltjes over het optreden der Duitschers in Afrika in omloop waren, doch we weten óók UIT WELKE BRON deze leugenpropaganda opborrelde: de landen, die niet konden velen, dat Duitschland zijn koloniale gebied op eminente wijze bestuurde en civiliseerde, waren voortdurend in touw, Duitschland zoo zwart mogelijk af te schilderen.

Doch er zijn feiten, nuchtere feiten, die zich niet door bombastische verhalen laten annuleeren, en met die FEITEN willen wij in dit artikel slechts rekening houden.

Wat presteerde Duitschland als Koloniale Mogendheid?

„Zet de Duitschers op een rots, en ze zullen er een vruchtbaar land van maken", verklaarde de toenmalige eerste Minister van de Engelsche kaapkolonie.

Deze verklaring, hoe buitenissig ze dan ook moge klinken, typeert op treffende wijze het v le werk, dat Duitsch-

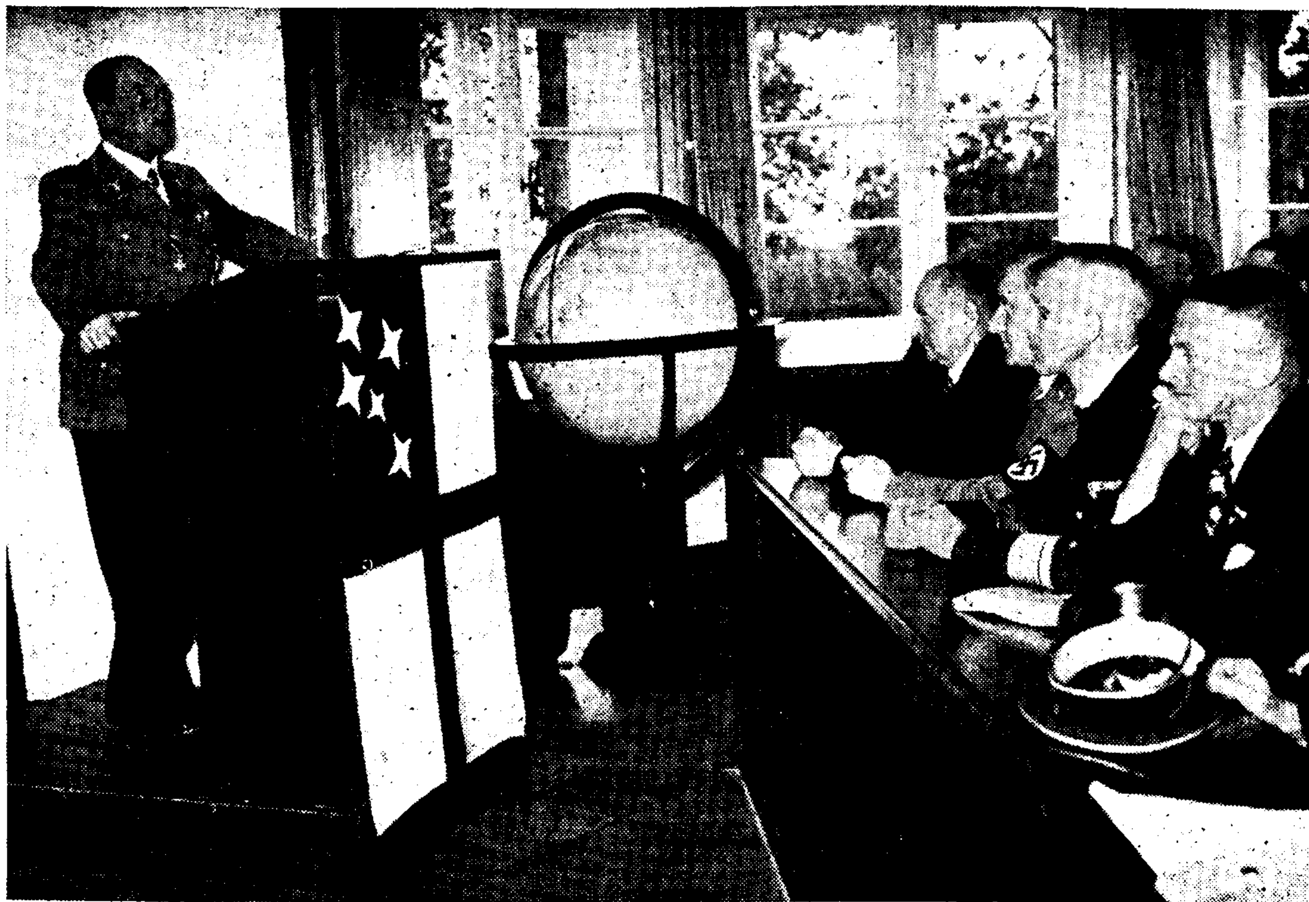

Foto Stapf

De Duitsche koloniale leider, Ritter von Epp, opent een school voor koloniale politiek.

land in zijn koloniën tot stand bracht. Terwijl andere landen hun koloniën veelal beschouwden als een object van uitbuiting, en ervan haalden, wat er van te halen was, begon Duitschland onmiddellijk met zijn koloniaal gebied te cultiveeren. Engeland zond — zooals algemeen bekend — misdadigers uit gevangenissen en tuchthuizen naar zijn koloniën; Duitschland daarentegen zond zijn beste boeren naar Afrika, die daar bloeiende landbouwbedrijven stichtten. De Duitsche havens Doeala (West-Afr.) en Tanga en Dar-es-Salam (Oost-Afr.) stonden bekend als de best ingerichte van het Afrikaansche vasteland. Een ander voorbeeld: het spoorwegnet in het Oost-Afrikaansche gebied had in 1900 een lengte van 234 k.m. In 1913 was dit uitgebreid tot 4776 k.m. Ook op economisch gebied zaten de Duitschers niet stil! In 1903 beliep de totale buitenlandsche handel van de Duitsche koloniën een bedrag van 66 millioen mark; tien jaar later, in 1913, was dit bedrag gestegen tot 320 millioen mark. In 1901 bedroeg de koloniale uitvoer bijna 2 millioen mark, en in 1912 niet minder dan 121 millioen mark! In nauwelijks 15 tot 20 jaar exploitatie van het overzeesche bezit, steeg het in plantages bebouwde land van 11.000 h.a. in 1896 tot 179.000 h.a. in 1913. Het in de koloniën belegde kapitaal steeg in hetzelfde tijdvak van 62 tot 505 millioen mark. Noemen we verder de talrijke nieuwe cultures, die Duitschland in zijn koloniën bracht. Wetenschappelijke proeftuinen, gesteund door regeering of particuliere instellingen, verrichtten op dit gebied baanbrekend werk.

Doch vooral willen wij den nadruk leggen op den arbeid, dien Duitschland voor de inheemsche bevolking heeft verricht.

Een bekend Engelsch kolonisator, die bij gelegenheid eens de Duitsche koloniën bezocht, verklaarde onder andere dat het hem zoo gefrappeerd had, te moeten constateeren, dat de inboorlingen zoo op de Duitsche chefs waren gesteld. Tal van vooraanstaande Duitsche doktoren en scheikundigen trokken naar het „zwarte werelddeel", om aldaar den strijd aan te binden met de veelvuldig onder de inboorlingen voorkomende tropische ziekten. Met veel succes werden maatregelen tegen de pokken genomen, en toen de pest in de havensteden van Oost-Afrika heerschte en duizenden slachtoffers maakte, was het de uitstekend functionneerende sanitaire dienst der Duitschers, die er voor zorgde, dat deze verschrikkelijke ziekte buiten hun gebied bleef!

Ook nà den oorlog heeft Duitschland op dit gebied baanbrekend werk verricht. Het Instituut voor Schiffs- und Tropenkrankheiten te Hamburg, en het Tropengenesungsheim te Tübingen hebben een internationale vermaardheid. De slaapziekte, een van de meest gevreesde ziekte in Afrika, werd op afdoende wijze door de Duitsche doktoren bestreden (door de uitvinding van het z.g. Germanine, een I.G. Farbenproduct). De Duitsche chemische industrie produceerde tal van preparaten, die het leven van zeer vele inboorlingen redden.

Foto Stapf
50 jaar geleden kwam Togo onder Duitsche bescherming. Postbeambten in Anecho uit het jaar 1890.

De Engelsche Leugenpropaganda.

Vooral Engeland was het, dat zich uitsloofde, allerlei kwaadaardige verhalen over het optreden der Duitschers in Afrika de wereld in te bazuinen. Het deed dit met voorbedachten rade, namelijk om te zijner tijd de Duitsche koloniën te kunnen „overnemen". Deze Engelsche hetze werd onder meer samengevat in de volgende drie boekjes:

1. „Duitsche kolonisators in Afrika", door den bibliothecaris van het Koloniaal Instituut te Londen, Evans Lewin.

2. „De Duitsche behandeling der Afrikaansche inboorlingen", uitgegeven door het Engelsche Ministerie van Buitenlandsche Zaken.

3. „Mededeelingen betreffende de inboorlingen in Z.W.-Afrika en de behandeling door de Duitschers", notabene een officieel Blauwboek!

Afgezien nog van het feit, dat het voorwaar een heele prestatie is van een te Londen wonend bibliothecaris, om een boek over de Duitschers in Afrika(!) te schrijven, zegt de Pool V. Gilwicki in een recensie onder meer van dit twijfelachtige geschrift, dat dit boekje in een normalen tijd niet uitgegeven zou kunnen worden, daar de schrijver groote kans zou loopen, stapelgek verklaard te worden. En voor wat betreft het derde boekje is het oordeel van Gen. Hertzog, den vroegeren Min. van de Zuid-Afrikaansche Unie, vernietigend: „De onbetrouwbaarheid en de onwaardigheid van dit boekje zijn voldoende, om het te veroordeelen tot de meest onteerende begrafenis van al dergelijke boeken van den oorlogstijd". (Steek in je zak!)

Helaas gelukte Engelands booze opzet. Bij het „Verdrag" van Versailles kreeg het zijn loon voor de misdadige propaganda: 70% van de Duitsche koloniën. Frankrijk en België, die misschien niet zoo hard tegen Duitschland gescholden hadden, kregen respectievelijk 28% en 2%. Van Duitschland werd een gebied van ongeveer 2.957.000 k.m.² (5 × het moederland) geroofd. Voor dien tijd nam Duitschland in de rij der koloniale mogendheden de derde plaats in (nr. één was Engeland met 28.965.600 km.2).

Op de z.g. vredesconferentie van 1919 heeft men een misdaad begaan, een misdaad, die zijn weerga niet vindt. Een land, dat met liefde en toewijding zijn koloniën verzorgde, moest dit gebied afstaan aan een land, dat — om het zoo maar eens uit te drukken — bulkte van koloniaal bezit. Men heeft een Volk in den modder getrapt en het zonder hulp laten liggen, maar men heeft geen rekening gehouden met het feit, dat dit Volk zich weer òp zou richten. De misdaad van Versailles zal hersteld worden, daar kan Engeland zeker van zijn.

De rasgemeenschap moet zijn als gezuiverd graan.

„De Misthoorn" wil zijn de wanmolen, die het kaf wegslingert.

ONS DIENT GOD.

Onder Godsdienst verstaat men uiteraard het dienen van God. Deze is gerechtigheid, waarheid en alle voortreffelijkheid. De satan of daemon, de booze geest aller godsdiensten, is en was altijd het tegendeel. Zelfs het verkalkte economisch liberalisme, de theoretische pseudo-rechtvaardiging van het Joodsch-plutocratische industrialisme, heeft het godsdienstig of mystiek karakter van het nationaal-socialisme onderkend, welk karakter het verkrijgt juist door zijn strijd voor recht en waarheid, juist door zijn streven de satanische, destructieve krachten die als egoïsme en eigenbelang in het individu werken, meester te worden en die ondergeschikt te maken aan gemeenschappelijke, sociale strevingen. Eerst als bij allen dit laatste bereikt is, als dus recht en waarheid waarlijk heerschen en niet de ongerechtige gouddorst, het geld, waarvoor in Rome en in Kapitalië altijd alles te koop was, staat de cultuur van een volk in vollen bloei, hetgeen de cultuurgeschiedenis ons in feite demonstreert.

Er is echter geen tijd geweest, waarin niet het dogma van de een of andere godsdienstige richting als „politiek kenteeken" werd beschouwd, om een woord van den Rijkscommissaris te gebruiken. Ziehier een tactiek, waarbij de rollen omgekeerd worden. Men dient niet zoozeer God als wel: men **laat** zich door Hem dienen. Men maakt van hem gebruik, om zijn doel: de politieke macht te bereiken. Dat doen zekere be-dienaren van den godsdienst. Sinds het Christendom in 313 door Constantijn bij het edict van Milaan tot staatsgodsdienst werd verheven, is de staatkundige geschiedenis van het grootste deel van Europa welhaast synoniem geworden met de geschiedenis van het pausdom. Men leze slechts het ook in clericale kringen erkende werk van Jansen, Geschichte der Päpste. Zoo werd het oude Angelsaksische Brittenland niet ten faveure Godes, maar ten eigen gunste van Rome uit „bekeerd", dat wil zeggen geëxploiteerd. Willem de Veroveraar trok als een soort vazal van Rome naar dit land. Jan zonder Land zag het een pauselijk leen worden. De bisschop van Canterbury speelt zijn eeuwenoude rol tot de dagen van den hertog van Windsor, tot in zijn hedendaagsche politieke, antiduitsche speeches. Er is Britsch imperialisme, er is Roomsch imperialisme. De Roomsche Kerk is universeel in haar fundament, volgens haarzelf. Zij beschouwt zich als voorbestemd het universum te brengen tot haar leer, die alleen de ware leer van God is. Zij weet ook sinds eeuwen dat haar dit met **bovennatuurlijke**, met eigen middelen niet zal lukken, en grijpt daarom naar **natuurlijke** middelen, naar politiek, naar charitas, kortom naar alles waarmee menschen te vangen zijn. De evangelische rijke vischvangst is het ideaal.

Kapers en concurrenten moeten geweerd en bestreden worden. Uit angst voor de socialistische arbeidersbeweging verscheen Rerum Novarum, de sociale encycliek van den aristocraat-diplomaat Leo XIII. Het gebeurde ongeveer een twintig jaar geleden in een onzer Groot-Seminaries of priesteropleidingsscholen, dat een der professoren een dictaat gaf, waarin hij trachtte te bewijzen, dat een katholiek op straffe van doodzonde niet op een linksche partij mocht stemmen. Dat deed de angst voor de opkomende S.D.A.P. Daarmee was de weg gebaand voor de preekstoelpolitiek, die met het stembiljet in de hand de goed-geloovigen onderwees in de „godsdienstige" stemkunst. Hoe goed men in die kringen het Jodengevaar in zijn diepte en uitgestrektheid kende, bleek in diezelfde dagen frappant uit een voordracht van een theologisch student uit datzelfde Seminarie, die later secretaris werd van den bisschop, welke bisschop weer dezelfde was als de bovengenoemde professor, die de moraaltheologie onderwees. Opmerkelijk is ook nog, dat de professor in de dogmatiek meesmuilend sprak van de moraaltheologen, die overal doodzonden vinden, terwijl de schriftuur er toch maar een viertal kende. Ook dat is een uitspraak uit die dagen van olim.

In datzelfde Seminarie kathederde een ander professor vanaf zijn hoogen zetel, dat de middenstand zou moeten verdwijnen, want zoo lag het in den loop der dingen en zoo was het derhalve goed. Hij was zeker niet de eenige van de potentaten dier dagen die zoo oordeelde, althans door zijn politiek in die richting werkte. Het is echter altijd weer gebleken, dat de middenstand de ruggegraat der maatschappij is. Het West-Romeinsche Rijk is slechts een der vele rijken die gevallen zijn, doordat er te veel grondbezitters en te weinig vrije boeren waren, met het gevolg, dat er nauwelijks een middenstand was van gewoon-bemiddelden, niet-rijken maar ook niet-armen. Even noodlottig is het, als de rol van rijk en arm wordt vervuld door grootindustrieel en proletariaat. Het doel van elke politiek moet juist zijn te streven naar de verwerkelijking van een éénstandsmaatschappij, n.l. een middenstandsmaatschappij. Zij moet er althans naar streven een zoo breed mogelijken middenstand te scheppen.

Wij zullen dit artikel besluiten met te wijzen op de woorden van een derden hoogleeraar: den journalist-Vondelman Anton van Duinkerken. In De Gemeenschap schreef hij tegen eind 1936 of begin 1937, dat „wij" het niet zouden betreuren, als de „Nazi's" den clerus naar kerk en sacristie zouden „terugdrijven". Anton aanvaardt ook zonder protest de „gelijkschakeling" onzer al te „hokjesachtige" organisaties. De Genestet had dus gelijk met zijn critiek op onze schotjesmanie. De klieken en kasten en secten en bonzen hebben zich echter niets van De Genestet aangetrokken. Ook Graal en Verkennerij hadden Antons hart niet gestolen. Hij vond, dat de katholieke jeugdbeweging maar moest ingelijfd worden in een nationale jeugdbeweging. Dan toch in de eerste plaats de katholieke schoolbeweging, waarde Anton. Want weinig dingen bezitten zooveel splijtingsgeschiktheid als deze. Maar laat ik Anton geen onrecht aandoen, want hij verklaart in hetzelfde artikel, dat de vrucht van den schoolstrijd moet prijsgegeven worden als een vrucht die toch „verrot" is. Inderdaad is een school nu eenmaal geen kerkportaal, maar een leven- of een maatschappijportaal.

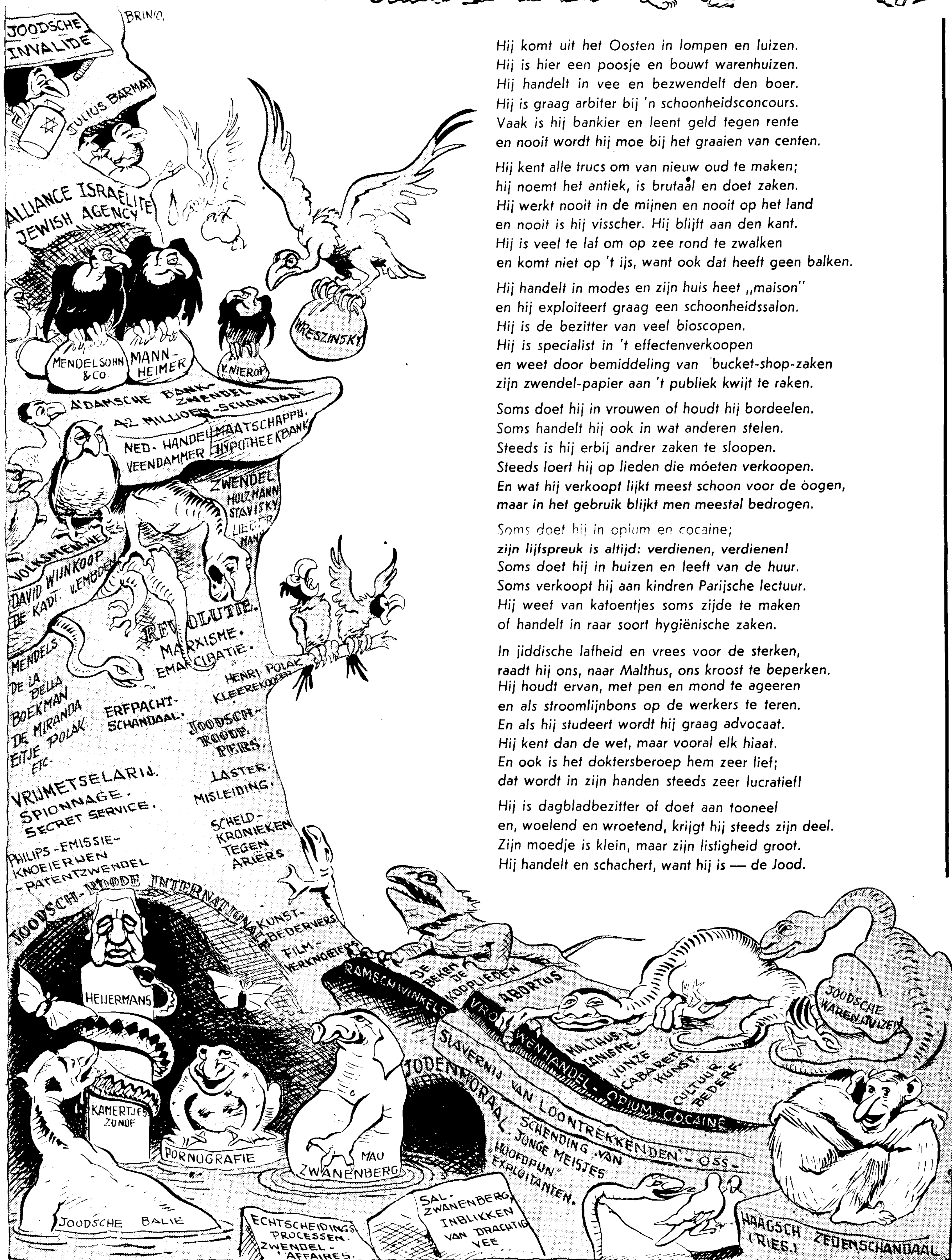
Met deze opvattingen zou Anton een 20 jaar geleden voor integraal-katholiek zijn uitgemaakt door de aanhangers van het clericale blad De Tijd, dat toen in heftigen strijd was gewikkeld met de integrale De Maasbode over het al-of-niet blijven van den clerus in kerk en sacristie, het al-of-niet stichten van katholieke, niet-zuiver-kerkelijke vereenigingen, enz.

Hier raken wij een punt van groote verdeeldheid onder de katholieken. Velen hunner en wel juist vaak de besten en vroomsten zijn altijd van oordeel geweest, dat geestelijke personen zich zelfs niet indirect met politiek moeten bemoeien. Dat priesters lid eener Kamer worden, is hun een steen des aanstoots. Evenzeer achten zij het niet vereenigbaar met de geestelijke waardigheid, dat priesters of religieuzen in de klas gaan staan (hetgeen natuurlijk niet slaat op de priesteropleidingsscholen). De tegenstanders van het bijzonder onderwijs zijn echter altijd heftig bestreden. Den Limburgschen schrijver Maas, een voorstander van het neutrale onderwijs, heeft men het leven zoo onmogelijk gemaakt, dat zijn vrouw krankzinnig is geworden.

God dienen is regeeren, ja zeker. Maar God **laten** dienen is slechts **tijdelijk** regeeren, slechts zoolang als het duurt. God is geen ladder naar de macht en Christus' rijk is niet van de wereld. De geestelijke greep naar de wereldlijke macht werd de geestelijke macht altijd noodlottig.

4

HET LIED VAN LEVIE

Hij komt uit het Oosten in lompen en luizen.
Hij is hier een poosje en bouwt warenhuizen.
Hij handelt in vee en bezwendelt den boer.
Hij is graag arbiter bij 'n schoonheidsconcours.
Vaak is hij bankier en leent geld tegen rente
en nooit wordt hij moe bij het graaien van centen.

Hij kent alle trucs om van nieuw oud te maken;
hij noemt het antiek, is brutaal en doet zaken.
Hij werkt nooit in de mijnen en nooit op het land
en nooit is hij visscher. Hij blijft aan den kant.
Hij is veel te laf om op zee rond te zwalken
en komt niet op 't ijs, want ook dat heeft geen balken.

Hij handelt in modes en zijn huis heet „maison"
en hij exploiteert graag een schoonheidssalon.
Hij is de bezitter van veel bioscopen.
Hij is specialist in 't effectenverkoopen
en weet door bemiddeling van 'bucket-shop-zaken
zijn zwendel-papier aan 't publiek kwijt te raken.

Soms doet hij in vrouwen of houdt hij bordeelen.
Soms handelt hij ook in wat anderen stelen.
Steeds is hij erbij andrer zaken te sloopen.
Steeds loert hij op lieden die móeten verkoopen.
En wat hij verkoopt lijkt meest schoon voor de óogen,
maar in het gebruik blijkt men meestal bedrogen.

Soms doet hij in opium en cocaine;
zijn lijfspreuk is altijd: verdienen, verdienen!
Soms doet hij in huizen en leeft van de huur.
Soms verkoopt hij aan kindren Parijsche lectuur.
Hij weet van katoentjes soms zijde te maken
of handelt in raar soort hygiënische zaken.

In jiddische lafheid en vrees voor de sterken,
raadt hij ons, naar Malthus, ons kroost te beperken.
Hij houdt ervan, met pen en mond te ageeren
en als stroomlijnbons op de werkers te teren.
En als hij studeert wordt hij graag advocaat.
Hij kent dan de wet, maar vooral elk hiaat.
En ook is het doktersberoep hem zeer lief;
dat wordt in zijn handen steeds zeer lucratief!

Hij is dagbladbezitter of doet aan tooneel
en, woelend en wroetend, krijgt hij steeds zijn deel.
Zijn moedje is klein, maar zijn listigheid groot.
Hij handelt en schachert, want hij is — de Jood.

JOODSCHE DRIEKLANK

of de hoogmoedige beklaagde.

Onder de Joden is een woord omgegaan. Een vreemd woord, dat op het grommen van een getergden beer lijkt. Het woord is zwart met roode aderen, als een basaltblok dat omlaag komt storten. En overal ziet men de uitwerking van het gefluister. In de winkelstraten van Den Haag, van Amsterdam en van vele andere steden zijn mannen druk doende om stalen hoekijzers voor de puien van die zaken aan te brengen, die onder het Davidsschild niet voldoende meer schuil gelooven te gaan. De dikke spiegelruiten worden verborgen achter zware houten of ijzeren schotwerken: de angst vreet aan de Aziatische zielen. Het slechte geweten spreekt.

Een woord gaat om, dat gromt als een aardbeving.

Angst, hoogmoed en hebzucht.

Door deze drie driften werd het Joodsche leven bewogen, zoover wij in de geschiedenis terug kunnen blikken. Dan was de hebzucht het overheerschende element, dan weer de angst. Maar altijd sprak de hoogmoed mee. Ook nu.

Het herinnert aan het geval van de vier Joden die opgehangen zouden worden. Een had een minderjarige geschonden, een andere woeker bedreven, de derde een smerige ziekte verzwegen en de laatste had gemoord.

Het merkwaardige was, dat hun hoogmoed hun angst overwon. Zij zaten elkaar op de schavotkar aan te moedigen, dat dat hangen maar neb was. Een gijntje van den rechter, die hen klein wou zien. Daarom pelden zij rustig een sinaasappel en keken brutaal naar den beul. „Wat zalle me ons te sappel make? Begenadigd worden we sowieso..."

De beul zei niet veel, maar hing de eerste op. Waarop de rest aan het jammeren sloek van „ach meneertje, nog vijf minuutjes maar.... dan komt 'er zeker genade...".

Maar ook de tweede werd gehangen.

Net toen de beul voor den derde aanstalten maakte, kwam er wèrkelijk een koerier — mèt een gratiebevel!

— Nou, meneer de beul — Wat hebben we je gezegd? Hebben we mazzel of niet? Meneer de beul, waar blijf je nou..." Zoo gingen de geredden maar door. Tot de oudste het eerste tot bezinning kwam. Hij keek naar zijn gehangen rasgenooten, voelde eens aan de in den wind klapperende broekspijpen en vroeg toen kruiperig: „Meneer de beul. Neem-u-me-nie kwalijk — wat mot-u hebben voor die twee pakkies...?"

Deze kleine geschiedenis teekent de Joden in hun drie gronddriften ten voete uit. Zoo is het Joodsche sentiment, iedereen kan dit dagelijks waarnemen.

Want het Joodsche volksdeel verkeert op het oogenblik als het ware in staat van beschuldiging. Het gaat er nog hoofdzakelijk om, de actief misdadigen van de latente rest af te zonderen.

Niettemin nemen de Joden een houding aan, alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Daar, waar men gedwongen is, met een rassen-allegaartje samen te hokken, zooals in den spoortrein, wordt deze houding al bijzonder onaangenaam bemerkbaar.

Nog steeds zitten de Joden er breeduit gesticuleerend hun bekende hetzverhalen af te steken. Nog steeds zitten zij over ontstoken oograndjes knipperend, hun vuil te spuien. Dubbelzinnig, nadrukkelijk en hoogmoedig.

Deze week nog moest een dame haar plaats verlaten, omdat een Jood haar in den overvollen wagon met zijn opdringerige ongemanierdheid lastig viel.

Waar wordt het „nieuws" van de Engelsche leugenzenders doorgegeven? In de treinen en de café's. En door wie? Door de Joden.

Het ware te wenschen, dat het hoofdbestuur der Nederl. Spoorwegen daaruit de logische gevolgtrekking maakte en een aparten wagon voor het Joodsche volksdeel reserveerde, opdat ook het Nederlandsche volksdeel (dat toch heusch nog in de meerderheid is, al zou men dat soms niet zeggen) rustig zal kunnen reizen.

Htt opmerkelijkst evenwel is het verschijnsel, dat wij aan de anecdote hebben [illegible] angst hen achter houten schotten drijft zoodra de schemer valt, slaan de Joden overdag in het openbare leven een toon aan, alsof zij niet de aangeklaagden, maar de beschuldigers zijn. En ondertusschen leven zij op den achtergrond soms van zoogenaamd vrijwillig geariseerde zaken hun derde drift uit: hun grenzenlooze hebzucht...

GERHARD BARTELS.

PHILIPS.

Nadat wij, een paar weken geleden, onzen lezers eenig inzicht gegeven hadden in de practijken, waardoor de radiohandel hier doodziek werd, bleek ons, dat velen niet hebben geweten, dat de familie Philips, hoewel sinds lang gedoopt, naar den bloede Joodsch is. Nu zij dat weten, zullen zij gemakkelijker begrijpen hoe Philips in Den Haag de relaties kon winnen, die het mogelijk maakten, dat dit concern, als gevolg van een monopolistische positie, de Nederlandsche verbruikers van zijn producten, en vooral die van gloeilampen, eenvoudig kon **afzetten.** De zeer matige winst, die het concern in de laatste jaren maakte, kwam bijna geheel uit ons land.

Dat de voorkeur voor rasgenooten blijft, ook wanneer Joden meer dan een eeuw lang van godsdienst zijn veranderd, bewijst Philips uit den treure.

Beschouwen wij even de afdeeling „Verkoop Nederland en Koloniën."

Directeur is de Heer J. J. Haver Droeze.

Chef afd. Gloeilampen etc. is de Heer J. F. Veenbrink.

Chef afd. Radio etc. is de **Jood M. Franken.**

Plaatsvervanger-assistent Veenbrink is de **Jood J. van Vlijmen.**

Plaatsvervanger-assistent Franken is de **Jood A. M. Noach.**

Chef afd. Reclame Holland is de Heer E. B. W. Schuitema.

Deze laatste was tijdelijk directeur, toen het overige gezelschap, tijdens de bekende dagen, naar Bloemendaal was gevlucht.

Als secretaresse werkt er voorts nog een zekere juffrouw Plokker, die echter Mevr. Numan is. De Heer Numan is chef van de afd. Reclame-Buitenland van het concern.

Chef afd. Autolampen, Scheerapparaten enz. is de **Jood Viskoper.**

Chef afd. Röntgen is de **Jood De Leeuw.**

Chef afd. Philora is Haverkorn van Rijswijk.

Leider Demonstratiezalen Amsterdam is de Heer Swierstra.

Als vertegenwoordigers zijn nog werkzaam de volgende Joden:

Zadoks, Zeelander, Stranders, Franken, Roos, De Haas, Povel.

Waar niet-Joden als Swierstra, Ir. Besselsen en De Jong bv. fel anti-nationaalsocialistisch en anti-Duitsch zijn en zich dientengevolge in dit Jodengezelschap lekker voelen, begrijpt men dat deze geheele afdeeling één groote haard van haat en sabotage van het nieuwe is. De Unie-speldjes worden er graag gezien, maar voor een nationaal-socialist is er geen plaats. Wanneer iemand, die van nationaal-socialistische sympathieën verdacht wordt, binnenkomt, verstommen de gesprekken of dalen tot gefluister. Kans op promotie heeft zoo iemand uit den aard der zaak in het geheel niet! De geheele club wroet nog rustig voort, niettegenstaande bij Philips Duitschers als financieele controleurs zijn aangesteld.

Wanneer zal daar de bezem doorgaan?

Woord en wederwoord.

„Misschien", zegt de Heer Linthorst Homan in zijn blaadje, „zijn onze plannen nog niet in ieder opzicht concreet omlijnd, doch wel zijn ze zóó duidelijk gericht, dat misverstand over streven en bedoeling en over plannen en uitwerking niet mogelijk is."

Bij meer concrete omlijning zou de Heer Linthorst Homan ongeveer het volgende moeten zeggen: „Wij willen het nationaal-socialisme en dus het eenig mogelijke socialisme, dat elders reeds verwezenlijkt is, hier tot elken prijs vermijden. Wij liberalen en verdere Joodsch-denkenden willen de oude toestanden, waarop onze posities berusten, zooveel mogelijk handhaven. Het nieuwe heeft nieuwe mannen noodig en waar zouden wij dan blijven? Om als pionnen van de reactie echter succes te hebben, meenen wij te moeten werken met een soort kunstmatigen nevel, waarmee wij waarschijnlijk de arbeidersmassa op dwaalwegen kunnen leiden en waarmee wij hopen ook de bezettende overheid te kunnen misleiden. Voor onzen eersten aanhang van duitendieven en parasieten is concreterigheid niet noodig. Dat die onze ware bedoelingen „dóór"-hebben, zal ieder duidelijk worden, die let op de tronies der Joden, wanneer ze in de treinen van den inhoud van ons blaadje smullen.

„HELPT MET UW STEM OPDAT HET IN NEDERLAND OOK NIET ZOO WORDE!"

In de fascistische landen en in Rusland kan ieder burger, hoe onschuldig hij ook is, 's nachts van zijn bed worden gelicht, zonder dat er één haan naar kraait.

In Duitschland bijv. werden in 40 maanden van nationaal-socialistischen heilstaat meer dan 225.000 mannen en vrouwen wegens godsdienstige en politieke overtuiging veroordeeld tot in totaal 600.000 jaren gevangenis- en tuchthuisstraf.

En hoevelen werden „op de vlucht" doodgeschoten, of lieten onder de hand-hak-bijl van den beul het leven? Drentsche mannen en vrouwen, helpt met uwe stem, opdat zij, die een Nederlandschen Franco op het paard willen helpen en die Spanje in Nederland willen brengen, een gevoelige nederlaag lijden bij de stemming op 26 Mei.

Stemt liberaal, no. 1 van lijst 5."

Het bovenstaande werd door „Het Nationale Dagblad" van 2 Oct. aangehaald en kwam voor in een verkiezingskrantje „Voor het Drentsche Volk" van Mei 1937. Het stond op bldz. 2. Op bldz. 1 stond een artikel van... den Heer Linthorst Homan, den tegenwoordigen Unie-profeet, die toen candidaat was voor de Liberale Staatspartij! Uitgerekend op zoo'n man heeft ons Volk zitten wachten om hier socialisme te brengen! Want de heeren zullen toch wel niet de illusie koesteren, dat Duitschland met een anders dan socialistisch georganiseerd Nederland zal willen samenwerken. 't Is droevig dat de man dóór de arbeiders nog niet is weggehoond.

In het „Dagblad v. N.Br. en Zlnd." lezen wij, in een artikel, dat een zekere W. schrijft over „Organische Ordening" en over „Geestelijk-zedelijke normen voor een nationale arbeidsgemeenschap" o.m.:

„De werknemer zal meer dan vroeger moeten bedenken, dat hij aan een nobelen werkgever veel dank verschuldigd is, omdat deze hem een kans tot arbeid heeft geschapen."

Uit dit zinnetje, dat wij lichtten uit een ethisch-lief artikel vol gemeenplaatsen, blijkt dat de schrijver, zijns ondanks, de mentaliteit die hem beheerscht, móet blootgeven. Alle verachting, die deze soort lieden koestert voor den arbeider, op wien ze neer zien, blijkt eruit. Als de vos de passie preekt... arbeiders van het Zuiden, past op!

De „Avondster", een blaadje van den Heer Juten uit Bergen op Zoom, dat als ondertitel den grootschen naam „Dagblad in Nederland" draagt, meent, dat de postzegels met den kop van de gevluchte koningin, door velen met liefde zullen worden opgeborgen. Opa zal ze dan later aan zijn kleinkinderen laten zien en er bij vertellen om welke dringende redenen Zij moest vluchten enz. Want zijn liefde kent geen straf.

Men vraagt zich af welke mummie een dergelijken kolder in dezen tijd kan neerschrijven. Is het misschien bedoeld als bijdrage tot den opbouw? Opa kon zijn volslagen onbruikbaarheid daarbij niet beter bewijzen! Anderen zullen aan hun kleinkinderen vertellen over de vele Volksgenooten, in Haarlem, Rotterdam en elders, die werden gedood door bommen uit vliegtuigen, welke waren betaald met hun eigen belastinggeld, dat de gevluchte majesteit aan de Engelsche moordenaars voor dat doel had geschonken.

INVULLEN EN OPZENDEN

Aan de Administratie van „De Misthoorn",
Leidschestraat 85, Amsterdam-C. - Telefoon 38895 - Giro 322600

Ondergeteekende ....

Woonplaats ....

Adres ....

wenscht bij vooruitbetaling een { kwartaalabonnement à f 1.25 1) / jaarabonnement à f 4.75 1) }

op het Weekblad „De Misthoorn", met ingang van ....

.... (Handteekening)

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Liquidaties van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de **Prov. Noord-Holland,**

Mr. E. Th. A. HERMANS,

advocaat en procureur te Amsterdam-C. Heerengracht 399.

Voor alle aangelegenheden, bovengenoemde afdeelingen betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

's-Gravenhage, 8 October 1940.

De Algemeene liquidateur,

Mr. JOAN MULLER.

Liquidaties van de vermogens der ontbonden vrijmetselaarsloges, enz.

De liquidateur van de vermogens der vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties voor de **Prov. Noord-Holland** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk Zaterdag 16 November 1940.

Amsterdam, 8 October 1940.

De liquidateur voornoemd:

Mr. E. Th. A. HERMANS

Heerengracht 399.

Liquidaties van de vermogens van de ontbonden vrijmetselaarsloges en neven- en onderorganisaties.

Met ingang van heden is door mij aangesteld tot liquidateur voor de plaatsen **'s-Gravenhage, Gouda, Leiden** en **Delft,**

Mr. FRED C. STÄHLE,

advocaat en procureur te 's-Gravenhage, Jozef Israëlslaan 56 (na 1 November Mauvestraat 34).

Voor alle aangelegenheden, bovengenoemde afdeelingen betreffende, wende men zich tot den liquidateur voornoemd.

's-Gravenhage, 5 October 1940.

De Algemeene liquidateur,

Mr. JOAN MULLER.

Liquidaties van de vermogens der ontbonden vrijmetselaarsloges, enz.

De liquidateur van de vermogens der vrijmetselaarsloges met neven- en onderorganisaties voor de plaatsen **'s-Gravenhage, Gouda, Leiden** en **Delft,** maakt bekend, dat een ieder, die iets te vorderen heeft van of verschuldigd is aan bovengenoemde loges, zijn vordering(en) moet indienen bij of zijn verplichtingen moet voldoen aan den liquidateur uiterlijk Zaterdag 16 November 1940.

's-Gravenhage, 8 October 1940.

De liquidateur voornoemd:

Mr. FRED C. STÄHLE,

advocaat en procureur.

Kantoor Jozef Israëlslaan 56 (na 1 November Mauvestraat 34).